

PORUNCA CEA NOUĂ

„Vă dau o poruncă nouă: Să vă iubiți unii pe alții, cum v-am iubit Eu, așa să vă iubiți unii pe alții“.
Ioan, 13, 34.

Porunca aceasta era nouă pentru ucenici deoarece ei nu se iubi- seră unii pe alții așa cum îi iubise Hristos. Domnul a înțeles că ei tre- buie să fie stăpâniți de idei și în- demnuri lăuntrice noi, că trebuie să trăiască după principii noi; prin viața și moartea lui Hristos ei tre- buia să ajungă la o nouă înțelegere a iubirii Lui. Toată slujba harului este o stăruitoare servire plină de iubire și de strădanii pline de jertfe și lepădare de sine. În tot timpul cât a fost Hristos pe pământ, iubirea lui Dumnezeu se revărsa de la El în valuri bogate. Toți urmașii Lui sint îndemnați să iubească așa cum a iubit El. Același principiu care îndemna pe Hristos la lucru îi va îndemna și pe ei în legăturile lor unii cu alții.

Dumnezeu S-a întrupat în chip omenesc; iubirea divină a locuit în inima Fiului Său și astfel ea a de- venit iubirea omului față de om. Iubirea care umple cerul și veșnicia putea fi văzută în fiecare zi mani- festându-se în viața pămîntească a lui Isus.

„Aceasta este porunca Mea, nu spune Mîntuitorul, să vă iubiți unii pe alții, cum v-am iubit Eu!“ Cu anumite ocazii, Isus a vorbit despre porunci, însă iubirea, care este îm- plinirea Legii, le cuprinde pe toate și de aceea El o numește porunca Lui, sau porunca cea nouă.

Dorim să înțelegem și mai bine motivul pentru acest fapt. Noi știm că Dumnezeu este iubire și că Dom- nul Isus a venit ca să ne descopere această iubire atît prin învățăturile Sale, cit și prin propria Sa viață. Umilirea cea minunată și jertfirea de sine, care a caracterizat viața Min- tuitorului, a fost în primul rînd o întrupare a iubirii divine, o manifes- tare a acestei iubiri în așa fel, încît s-o putem înțelege și noi. În iubirea Sa față de cei nevrednici și nerecu- noscători, în umilirea Sa ca serv al servilor, în timpul umblării Sale pe pământ, în consacrarea Sa deplină care a culminat în jertfirea de pe cruce, Domnul nu a făcut altceva de- cît să transforme iubirea din inima lui Dumnezeu în fapte și în viață, pentru ca noi s-o putem pri- cepe. Isus a trăit și a murit, pen- tru ca să ne descopere iubirea Ta- tălui Său.

La fel după cum Isus avea să descopere iubirea Tatălui, tot așa și credincioșii sint chemați să des- copere iubirea lui Isus. Ei trebuie să dovedească prin fapte, că Isus îi iubește și că i-a umplut cu o iu- bire desăvîrșită. Prin viața lor plină de iubire ei trebuie să fie necon- tenit martorii acelei iubiri, care s-a jertfit pe sine pe cruce. În ciuda

diversității lor de caractere și a di- feritelor temperamente, creștinii tre- buie să dovedească prin viața lor că iubirea lui Isus a făcut din ei mă- dulare ale unui singur trup, învî- tîndu-i să se uite și să se jertfească pe sine de dragul altora.

Această iubire a urmașilor lui Isus face legătura dintre iubirea lor față de Dumnezeu și iubirea lor față de aproapele. Ea este în același timp și dovada iubirii lor față de Dum- nezeu, pe care ei nu-L pot vedea. Iubirea față de o ființă nevăzută poate să se manifeste cel mult prin- tr-un sentiment, sau să existe în imaginația omului; însă în raportu- rile cu copiii lui Dumnezeu, iubirea față de Domnul găsește posibilitatea de a se exprima în chip real și a- nume se dă pe față prin fapte de iubire, pe care Tatăl le privește ca și cum ar fi fost făcute față de El. Numai în felul acesta se poate do- vedea iubirea. Adevărata iubire față de frați este atît floarea, cit și rodul iubirii față de Dumnezeu. Din acest rod minunat se dezvoltă la rîndul ei sămînța iubirii față de toți oa- menii. Viețuirea noastră împreună este cea școală, unde credinciosul este educat în vederea iubirii față de semenii săi. În scopul acesta nu avem nevoie numai de o iubire care se bazează pe un acord reciproc, ci

de cea iubire sfîntă care cuprinde chiar și pe cel mai nevrednic și — de dragul lui Isus — manifestă o răbdare iubitoare chiar și față de cel mai respingător. Iubirea uceni- cilor întreolaltă va sta totdeauna pe primul plan, alcătuiind legătura de unire dintre iubirea față de Dum- nezeu și aceea față de aproapele nostru în general.

Cînd privim felul cum a tratat Isus pe ucenicii Săi, atunci avem modelul cel mai desăvîrșit al unei iubiri cu adevărat frățești. De aceea să îndreptăm privirile spre Isus și să vedem cum iartă El pe prietenii Săi, cum îi suportă cu multă bună- voință, învățîndu-i să ierte și ei la rîndul lor pe cei ce le-au greșit. Să admirăm apoi îndelunga Lui răb- dare, umilinta Lui nemăsurată, sme- renia cu care Se plecă în fața lor ca un serv și nu căuta decît folosul lor — și apoi vom împlini și noi plini de bucurie porunca Lui: „Si voi să faceți cum am făcut Eu!“ Urmînd pilda Lui minunată, fiecare dintre noi nu va trăi pentru sine, ci pentru alții. Legea bunătății și a amabilității va stăpîni atunci peste limba noastră, căci iubirea a făgă-

(continuare în pag. 6)

ÎN ACEST NUMĂR

CURIERUL ADVENTIST

VĂ PREZINTĂ

- PRIMUL ZBOR COSMIC ÎN GRUP
- DANIEL
- ODĂ INCHINATĂ MUNCHI (VERSURI)
- CINSTEA CA VIRTUTE ÎN VIAȚĂ
- MIOPIE SAU HIPERMETRO- PIE
- DIN PILDELE LUI SOLO- MON
- DE ICI DE COLO

- MORMÎNTUL GOL
- VALOAREA STRUGURILOR.
- ZIUA CINCIZECIMII
- LEGUMELE VERZI
- EVANGHELIA DUPĂ IOAN
- ERATĂ
- ISUS și NICODIM
- LA FINTÎNA LUI IACOB.
- ISUS PĂSTORUL CEL BUN.
- SAMARITEANUL MILOS (VERSURI)

PRIMUL ZBOR COSMIC

IN GRUP

După zborurile cosmice efectuate cu succes de către Iuri Gagarin și Gherman Titov, o nouă victorie în cucerirea spațiului cosmic vine a se alătura uimitoarelor rezultate obținute de știința sovietică în acest domeniu.

La 11 august 1962, în Uniunea Sovietică a fost plasată pe o orbită circumterestră nava cosmică satelit „VOSTOK-3”. Nava a fost pilotată de maiorul Andrian Grigorievici Nikolaev, cetățean al Uniunii Sovietice.

La 12 august, deci la un interval de numai 24 de ore, pe orbita de satelit a pământului a fost plasată nava cosmică „VOSTOK-4”. Nava a fost condusă de pilotul cosmonaut Pavel Popovici.

Se realizează astfel pentru prima dată în istoria zborurilor cosmice, un zbor cosmic în grup. Scopul plasării pe orbite apropiate a două nave cosmice este obținerea de date experimentale cu privire la posibilitatea stabilirii unei legături nemijlocite între două nave, coordonarea acțiunilor piloților cosmonauți, verificarea influenței aceluiași condiții ale zborului cosmic asupra organismului omului, etc.

La 15 august, agenția sovietică de informații TASS anunța: „Programul zborului în grup al navelor cosmice satelit „VOSTOK-3” și „VOS-

TOK-4” conduse de cosmonauții maiorul Andrian Nikolaev și locotenent-colonelul Pavel Popovici, cetățeni ai Uniunii Sovietice, a fost în întregime îndeplinit. La 15 august 1962 navele satelit au aterizat în mod practic în același timp în regiunea stabilită a Uniunii Sovietice, la sud de orașul Karaganda (Republica Kasahă), în apropierea nemijlocită a punctelor de aterizare stabilite prin calcul. Ambii cosmonauți se simt bine și starea lor fizică după aterizare este bună”.

„VOSTOK-3”, pilotată de cosmonautul Andrian Grigorievici Nikolaev a zburat 95 de ore, în spațiul cosmic, adică aproape 4 zile. În acest timp nava a înconjurat pământul de 64 de ori, parcurgând peste 2.600.000 km.

„VOSTOK-4”, condusă de cosmonautul Pavel Romanovici Popovici, a parcurs circa 2.000.000 km, în spațiul cosmic, în 71 de ore, înconjurând globul pământesc de peste 48 de ori.

În grup, navele cosmice au zburat 71 de ore, adică 3 zile. Sarcinile științifice și tehnice ale acestui zbor cosmic — fără precedent ca durată — și ale zborului cosmic în grup, au fost rezolvate în întregime și cu succes.

Este de-a dreptul uluitor precizia, cu adevărat fenomenală, cu care a fost efectuat

startul navei „VOSTOK-4” pentru a se obține întâlnirea cu „VOSTOK-3”, care efectuase deja aproximativ 16 ture în jurul bătrânei noastre terre. Lansarea navei „VOSTOK-4” a avut loc cu o mare precizie la ora stabilită, în momentul când nava „VOSTOK-3” se afla la sfârșitul celei de a 16-a revoluții, și la începutul revoluției a 17-a în jurul pământului, zburând deasupra locului de lansare, în aceeași direcție ca și în momentul înscrierii pe orbită. Adăugând la aceasta și faptul că orbitele celor două nave sînt practic identice, rezultă că nava pilotată de cosmonautul Popovici s-a înscris pe orbită în imediata apropiere a navei pilotată de cosmonautul Nicolaev, realizîndu-se astfel pentru prima dată în istorie un zbor cosmic „în formație”. Cele șapte lansări anterioare de sateliți — efectuate în cadrul programului de cercetări „Cosmos” — au permis specialiștilor sovietici să atingă perfecțiunea în ceea ce privește obținerea unei orbite reale, avînd parametrii aproape identici cu cei calculați

Printre sarcinile ce au stat înaintea celor doi cosmonauți era și aceea de a obține date experimentale cu privire la posibilitatea stabilirii unei legături nemijlocite între două nave cosmice...! Deci radiocomunicațiile au stat în fața unui

mare examen. Perfecționarea acestora însă, a permis nu numai comunicarea prin radio între centrele de urmărire-dirijare și cei doi cosmonauți, dar chiar și o excepțională legătură prin radio telefon, cu ajutorul căruia D-1 Nikita Hrușciiov — președintele Consiliului de Miniștri al U.R.S.S. — s-a putut întreține în condiții excepțional de bune cu cei doi cosmonauți. Pentru prima dată în istoria Cosmonauticii s-a realizat o comunicație directă dintre navele cosmice satelit. Convorbirile curente între Nikolaev și Popovici, prin radiotelefon, au permis nu numai comunicări de observații și rapoarte între acestea, ci au condus și la verificări importante asupra condițiilor de propagare a undelor radio în Cosmos. Cu această ocazie s-a demonstrat că de pe cosmodromurile sovietice — cosmodromuri ce au mai multe rampe de lansare — oamenii sovietici pot lansa oricând cu mare precizie, nave cosmice în care cosmonautul poate trăi și lucra un timp îndelungat.

De asemenea, tot cu această ocazie a fost confirmat într-un mod strălucit faptul că piloții cosmonauți sovietici pot străbate distanțe de milioane de kilometri în spațiu, că zborul îndelungat în Cosmos nu provoacă tulburări organismului, nu conduce la întreruperea sau tulburarea muncii intelectuale și fizice.

S-au obținut de asemenea un uriaș volum de date și observații științifice, care contribuie la fundamentul științific al pregătirii proiectelor de laboratoare, observatoare și stațiuni extraterestre locuibile, constituite din stații-satelit ansamblate direct în Cosmos.

Savanții recunosc în unanimitate că zborul în grup deschide noi perspective pentru pregătirea atingerii unor noi obiective cosmonautice.

Zborul acesta extraordinar al celor doi cosmonauți sovietici, zbor considerat ca o victorie a socialismului și a păcii,

(Continuare în pag. 10)

BIOGRAFII BIBLICE

DANIEL

„Dar cărarea celor neprihăniți este ca lumina strălucitoare, a cărei strălucire merge mereu crescând pînă la miezul zilei“.

Prov. 4, 18

Era prin anul 606 i.e.n. Nebucadnețar, împăratul Babilonului, cucerește Ierusalimul. Pe drumul care duce din Iudeea în Mesopotamia, trecînd prin Damasc și Carchemiș, înaintează încet două șiruri de războinici Caldeeni. Intre ei merge un convoi de tineri prizonieri de război. După veșmintele lor, după mers și după trăsături se poate vedea că este vorba de cele mai frumoase figuri ale familiei regale iudaice, cu care marele împărat voia să-și împodobească carul triumfului său. Unii sînt posomorîți și întunecați. Alții se jlesc cu amar, vîrsînd șiroaie de lacrimi. Printre aceștia se găsește un tînăr care dovedește o atitudine demnă și plină de curaj în această împrejurare tristă. Figura sa radiază de o blîndețe și de o măreție rar întîlnită. El se străduiește să-și incurajeze tovarășii de nenorocire, arătîndu-le că situația aceasta a fost prezisă de mult timp și că este o consecință a neascultării seminției lui Iuda de Cuvîntul lui Dumnezeu rostit prin profeți.

După mai multe săptămîni de călătorie oboșitoare, convoiul ajunsese în mijlocul capitalei plină de strălucire a imperiului Babilonian. Dintre toți, împăratul alege pe unii pentru a-i pregăti în vederea ocupării unor funcțiuni importante în împărăția lui. Daniel împreună cu trei prieteni ai lui se găsește între cei aleși.

Timpul de pregătire durează trei ani în care timp ei vor trebui să facă cunoștință cu scrierea și limba haldeilor, precum și cu diferite ramuri ale științei care erau cunoscute la acea dată.

La sfîrșitul celor trei ani, în urma examinării din partea împăratului, a fost găsit de zece ori mai deștoinic decît toți vrăjitorii și cititorii în stele din toată împărăția lui. Totuș, era o ramură asupra căreia el n-a putut să-i examineze, o ramură puțin întîlnită, necunoscută de împărat în care Daniel se pricepea de minune cu toate că avea abia 20 de ani: descoperirile dumnezeiești. Dumnezeu însă avea să se servească în curînd de profet pentru a se descoperi monarhului din Babilon într-un fel pe cît de neașteptat pe atît de extraordinar.

Ca urmare a calificativului excepțional primit la examinare, Daniel fu numit membru al elitei înțelepților numiți haldei, care slujeau ca sfătuitori ai împăratului.

Caracterul profetului Daniel a fost un exemplu strălucit de ceea ce poate ajunge credinciosul cînd e unit cu înțelepciunea lui Dumnezeu. Rugăciunea era pentru el o necesitate. El poseda harul unei blîndeți adevărate. El era credincios, hotărît și nobil; se străduia să trăiască în pace cu toți, căuțînd a fi respectos și ascultător de aceia care aveau autoritate asupra sa.

Din experiența lui Daniel învățăm că pentru a ajunge la cel mai înalt ideal de moralitate și dezvoltare intelectuală, este necesar a căuta înțelepciunea și tăria de a respecta o strictă cumpătare în toate deprinderile vieții.

Daniel se evidențiază ca profet al lui Dumnezeu atunci cînd Nebucadnețar are un vis prin care cerul răspunde la întrebările ce frămîntau mintea monarhului, vis pe care înțelepții, cititorii în stele, vrăjitorii și slujitorii nu l-au putut tilcui. În colaborare cu cei trei prieteni ai lui, cere lumină și îndurarea lui Dumnezeu pentru această taină. În timpul nopții el primește o vedenie identică cu cea a împăratului împreună cu tilcuirea ei. El binecuvîntează pe Dumnezeu cerurilor prin cuvintele: „Binecuvîntat să fie numele lui Dumnezeu din veșnicie în veșnicie: ...El descoperă ce este adînc și ascuns...“ Dan, 2, 20—22.

El prezintă în fața împăratului uimit, scenele reprezentînd desfășurarea cronologică a istoriei din timpul acela și pînă în zilele sfîrșitului, după care Nebucadnețar recunoaște pe Dumnezeu ca fiind singurul adevărat, iar pe Daniel îl avansează căpetenie a tuturor înțelepților Babilonului. Nu se știe cît timp a stat în postul acesta, deoarece, după relatarea dată de Nebucadnețar în urma atacului de licanotropie, despre Daniel nu mai auzim nimic pînă în noaptea memorabilă în care după ospățul nebunesc al lui Belșatar, Babilonul este cucerit de armata Medo-Persană.

Babilonienii solicitară din nou serviciile lui Daniel în noaptea căderii Babilonului (589 i.e.n.) pentru a citi și interpreta scrierea acelei mîini pe peretele sălii de festivități a lui Belșatar.

După un almanah scris în cuneiforme, care cuprinde numele tuturor slujbașilor lui Nebucadnețar, Daniel a deținut slujbe pînă la anul 570 i.e.n.

După ce Perșii cuceriră Babilonul, folosiră talentele și experiența bătrînului om de stat care era un bun cunoscător al istoriei și problemelor babiloniene. Daniel deveni iarăși sfătuitorul împăratului. În cap. 6 al cărții sale, ni se spune că el a fost unul din cei trei miniștri de cabinet, care aveau sub supraveghere pe cei 120 de satrapi conducători ai unităților teritoriale. „Daniel însă întrecea pe toate aceste căpetenii și pe dregători, pentru că în el era un duh înalt; și împăratul se gindea să-l pună peste toată împărăția” (cap. 6, 3).

Se presupune că el a adus la cunoștință lui Dariu profețiile lui Isaia referitoare la el, care profeții au influențat pe conducătorul persan să dea acel decret care a pus capăt exilului Iudeilor și le-a restaurat țara și templul.

Demnitatea oferită lui Daniel a stîrnit gelozia conducătorilor împărăției. Aceștia au căutat să găsească ceva în dezordine pentru a-l putea discredita înaintea împăratului, însă n-au reușit deoarece „el era credincios și nu se găsea nici o greșeală la el și nici un lucru rău”. Atunci ei determinară pe împărat să dea o lege care să oprească orice închinare afară de aceea a împăratului sub pedeapsa cu moartea în groapa leilor. În această împrejurare Daniel urmează neabătut drumul credincioșiei sale, care se dovedește salvatoare și de data aceasta. Acest lucru a determinat proclamarea de către Dariu a vestitului edict, care a fost citit și răspîndit în toată împărăția. Ce răsunet va fi avut acest eveniment în marea împărăție a Mezilor și Perșilor? Dar și ce admirație pentru Dumnezeu lui Daniel! Ce mărturie prețioasă în favoarea religiei acestor iudei încă robi în Babilon și călcați în picioare de către Haldei timp de 70 de ani! Ce lumină răspîndită de ei în tot Orientul cînd (așa cum se crede) marele Confucius sosea la Babilon ca să scrie acolo cartea sfîntă a Chinezilor, și cînd Zoroastru venea aici de la Bukara pentru a-și întocmi a sa Zend-Avesta, în timp ce Occidentul își trimitea acolo Talesii, Pitagoreii și Solonii!

Nimic nu este mai minunat la acest mare profet ca fericirea deosebită și aproape de necrezut pe care u avut-o mai presus de toți ceilalți, de a fi onorat de popor în tot timpul vieții sale și de a lăsa după moartea sa o amintire nepieritoare. Cărțile pe care le-a scris și care se citesc și acum descoperă o mulțime de evenimente.

Dar timpul celor 70 de ani de captivitate se apropiau de încheiere. Inima lui Daniel a început să fie foarte mult frămîntată de profețiile lui Ieremia care arătau apropiata restatornicire a lui Israel. Emoția lui este mare; dar oare el nu are nimic de făcut în direcția aceasta? N-ar trebui oare să arate lui Cir

profeția lui Isaia referitoare la acest eveniment? Cîr va voi el să asculte această cerere peste măsură de mare?

O altă problemă mai frămîntă sufletul său: Conștiința vinovăției lor. În starea aceasta el înalță către Dumnezeu rugăciunea sa plină de umilință, căință și mărturisire a păcatelor sale cît și ale poporului, raportată în cap. 9 al cărții sale. Cu o adîncă umilință, el se ruga pentru sine și pentru poporul său. El își deșertă sufletul înaintea lui Dumnezeu mărturisind propria sa nevrednicie și recunoscînd mărimea și măiestatea Domnului. O, ce seriozitate și ce evlavie dădeau pe față cererile sale! Sufletul său se lupta în agonie. Și el primi dovada că rugăciunea sa a fost ascultată. El primi lumina și adevărul de care avea nevoie precum și o descoperire a marilor evenimente viitoare, iar îngerul Gabriel fu trimis să lucreze asupra inimii împăratului persan.

Nu se știe data exactă a morții lui Daniel, dar este sigur că a rămas la curtea regilor persani și a urmărit îndeaproape mersul lucrurilor de restatornicire a templului, a Ierusalimului, a lui Israel. Viața sa lungă a fost plină de fapte nobile, de servire pentru Domnul său, cît și pentru concetățenii săi.

Cerul a aprobat viața și activitatea lui prin cuvintele îngerului: „Iar tu du-te pînă va veni sfîrșitul; tu te vei odihni și te vei scula iarăși în partea ta de moștenire, la sfîrșitul zilelor”. Dan. 12, 13

Du-te, Daniele, om prea iubit de Dumnezeu! Ajunge! Cariera ta s-a terminat. Ai rămas credincios pînă la adînci bătrînețe. Odihnește-te în pace pînă la sfîrșitul zilelor, pînă la învierea dreptilor. Dormi liniștit în timp ce peste mormîntul tău se vor desfășura evenimentele pe care le-ai privit în vedenie.

N. DUMITRESCU

ODĂ

ÎNCHINATĂ MUNCII

Muncă binecuvîntată,
Izvor veșnic de-nflorire,
Tu nu ne lași niciodată
Fără sfîntați răsplătire.

Muncă binecuvîntată
Ce dai sfîntă mulțumire,
Lira mea și de-astă dată
Te slăvește cu iubire.

Pe ogoare și-n uzine
Multe mîini lucrează-
ntruna:
Să te laude pe tine
Fiecare-și prinde struna.

Cînd pe tine tu unește
Cu virtutea-i muncitorul,
Fericirea își găsește
Și belșug îi dă ogorul.

Tu ești școala minunată
Ce pe-ai săi elevi învață
A vieții demnitate:
O demnitate măreață.

Tu necinstea, din viață,
O alungi și trîndăvia...
În tot anul doar prin tine
Roade bune ne dă glia.

Și pe cale-n orice vreme
Tu împarți cu duioșie
A ta scumpă mîngiere
Ca o rouă ce mîngîie.

Doar prin tine poate omul
Să atingă slăvi albastre,
Să cunoască ce-i atomul,
Să se plimbe printre astre,

Da, prin tine el putea-va
Să cunoască propășirea
Care-i va aduce-n casă
Bucuria, mulțumirea.

Viitorul al tău este
Și al tău în veci va fi;
De aceea, sfîntă muncă,
Noi în veci te vom iubi.

I. I. DĂNEȚIU

CINSTEA CA VIRTUTE IN VIAȚA !

„Nu te abate niciodată din calea virtuții și onoarei ;
este singurul mijloc să fii fericit“.

Buffon

Viața virtuoasă este lăudată și i se recunoaște frumusețea morală. De aceea eforturile care se depun în lucrarea de creștere a caracterului tind să dezvolte, dacă s-ar putea, pînă la desăvîrșire trăsăturile nobile de caracter pe care le numim virtuți.

În virtute se află dispoziția și tendința obișnuită și constantă a sufletului de a face bine, de a urma calea cinstei și de a se feri de rău.

Virtutea luminează sufletul ca soarele lumea. Ea este energie, este forța morală de a urmări în mod constant idealul etic ; integritatea morală, castitatea și onestitatea.

Se spune despre un om că este virtuos sau despre o femeie că este virtuoasă, cînd respectă și realizează în mod consecvent dezideratele etice ale virtuții și are ca dar zestre multor virtuți.

Cele de mai sus ne prezintă pe cel care în noblețea sa, știe

să se ridice deasupra lucrurilor meschine, iar pe calea vieții știe să răspîndească o lumină și poate să degajeze o forță transformatoare în spre bine.

Respectîndu-se pe sine, prin respectul pe care-l dă semenilor, și ferindu-se de mîndrie, va fi o pildă pentru cei în mijlocul cărora trăiește.

Cu privire la un atare om se pot rosti cuvintele unui poet care zice :

Multe bunuri are omul,
Dar virtutea cea mai mare,
E să nu se ție mîndru
Cu virtuțile ce are.

Ca să poată realiza acest deziderat, omul trebuie să promoveze în viața lui virtutea sub diferitele ei forme ; să promoveze virtutea în gîndire, în vorbire, în fapte, în îndeplinirea tuturor îndatoririlor zilnice.

În toate acestea e bine să se călăuzească după principiul

care zice : „Ce ție n-ți place, altuia nu face“, sau cum este scris în Sf. Scriptură : „Ceea ce voți să vă facă vouă oamenii, faceți-le voi mai întîi“. Apostolul Pavel ocupîndu-se într-una din scrierile sale de această problemă zicea : „fiecare să aibă în vedere nu numai interesele sale, ci și pe cele ale aproapelui“.

Pentru ca să putem realiza acest lucru, trebuie să privim problemele din viață în mod cinstit, căci, cinstea este una dintre virtuțile fără de care viața nu poate fi armonizată. Unii se străduiesc să fie amabili ; dar dacă le va lipsi virtutea cinstei, această amabilitate nu va fi decît miざま ipocriziei, cu care caută să ametească pe cel pe care vrea să-l înșele. Dar, ce este cinstea ?

Cinstea este corectitudine, onestitate, fidelitate, respect și prețuire pentru cei în mijlocul cărora ne desfășurăm

viața. Iar cuvîntul — a cinști — înseamnă a respecta, a onora și a prețui pe cineva.

Cinstea — spun unii gînditori — este virtutea care reprezintă tot ce este mai scump în om. Este bunul nume pe care cu trudă se străduiește omul o viață întreagă să și-l realizeze și tot cu atîta trudă trebuie să vegheze ca să nu-l păteze. De aceea, zicea un gînditor, că cinstea trebuie păstrată cu cea mai mare grijă căci ea este o mare comoară pentru om. Trofeul onoarei fără cinste, nu folosește la nimic. V. Conta zicea că „cinstea e ca și tinerețea; odată pierdută, nu se mai dobîndește“. A fi simplu, dar cinstit, e de mai mare preț decît de a fi genial, dar cu o cinste pătată, zicea Balzac. Dar, puțin ai pierdut, cînd ți-ai păstrat neatînsă cinstea sau onoarea — zicea Voltaire.

Cinstea este nedespărțită de respect și de sinceritate, cu care adeseori se contopește formînd un tot, care ca un izvor de apă vie crește sufletul nobil.

Sfînta Scriptură ne spune că ea trebuie să fie prezentă în viața omului în orice împrejurare s-ar găsi, fie că sîntem văzuți sau nevăzuți de oameni. Vom fi cinstiți nu pentru că sîntem văzuți de cineva, ci pentru că sîntem călăuziți, conduși de o conștiință care ne impune acest lucru în toate manifestările vieții. Scriptura adresîndu-se credincioșilor zice: „să faceți totul ca pentru Domnul, nu pentru că ați fi văzuți de oameni“.

Tot în Scriptură ni se dă un raport despre niște lucrători cărora li s-a încredințat o lucrare, dar care erau așa de cinstiți în lucrul lor, încît s-a zis despre ei: „Nu e nevoie de a li se cere socoteală, căci lucrează cinstit“. Frumoasă recomandatie! Dacă vom depune eforturi să ajungem la această înălțime, frumusețea aceasta se va dezvolta în fiecare dintre noi.

Un cuvînt inspirat ne spune că primul lucru care se caută la un om este ca să fie cin-

stit, harnic și conștiincios în răspunderea care i se încredințează, căci oricare ar fi realizările lui, fără de aceste însușiri, el este cu totul nedemn pentru orice poziție de încredere.

Cinstea merge mină în mină cu dreptatea și adevărul. Adevărul singur fără cinste nu poate crea pe omul mare, deși el este elementul cel mai de seamă al unui mare caracter.

Ca orice virtute, cinstea este adeseori întunecată de anumite vicii care caută a contraface sau a întuneca această virtute. Așa de exemplu sînt minciuna și viclenia. Dacă însă cinstea este unită cu neprihănirea, minciuna și viclenia nu vor avea nici o influență asupra ei. Falsitatea în cuvinte nu e mai puțin rea decît falsitatea în acțiunile vieții. „Minciunile, zice Ruskin, oricît de ușoare și neînsemnate ar fi sînt totuși urite pete de funingine, formate din fumul iadului și e bine să ne ferim sufletul de ele“. Marc Antoniu zicea: „Cine lucrează necinstit, lucrează împotriva binelui său și a tuturor și împotriva naturii“.

Cinstea se vedește în feluri diferite. Ea caracterizează în genere pe omul nobil. Cinstea este directă revelație a principiilor adevărului. De aceea Domnul Isus prin învățăturile Sale zicea: „Dați cinstea cuvenită, celui ce i se cuvine“.

Cinstea deci — așa cum am arătat — trebuie dovedită în gîndire, în vorbire; în relații, în fapte și în îndeplinirea datoriilor noastre cotidiene.

Cinstea în gîndire

În relațiile noastre unii cu alții, e nevoie să avem gînduri curate și cinstite. Ispita vine, și ea caută să găsească intrare mai întîi în gînd, dar să nu uităm chemarea care ne este adresată: „Ca niște copii ascultători, nu vă lăsați tîrîți în poftete, pe care le aveți altădată, cînd erați în neștiință. Ci, după cum Cel ce v-a chemat este sfînt, fiți și voi sfînti în toată purtarea voastră. Căci este scris: „Fiți sfînti, căci Eu sînt

sfînt“. Și dacă chemați ca Tată pe Cel ce judecă fără părtinire pe fiecare după faptele lui, purtați-vă cu grijă în timpul pribegiei voastre“ (1 Petru 1, 14—17). Ca să ajungem aici trebuie ca gîndurile să fie aduse sub controlul rațiunii sfințite, căci dacă gîndurile sînt rele și pățimase în inima noastră se vor cuibări dorinți ușurate și pieritoare. Pentru aceea apostolul Pavel scriînd lui Timotei zicea: „Să păstrezi un cuget curat...“. Dacă gîndurile însă vor fi mereu sfințite, atunci ca rezultat însăși vorbirea noastră va fi sfințită. Să nu uităm cuvintele lui Isus, care zice: „căci din prisosul inimii vorbește gura“.

Cinstea în relațiile noastre unii cu alții

Dacă virtutea cinstei va governa relațiile noastre cu semenii, ne vom lăsa călăuziți de îndemnul apostolului care zice: „Dragostea voastră să fie fără prefăcătorie. Fie-vă groază de rău, și lipiți-vă tare de bine. Iubiți-vă unii pe alții cu o dragoste frățească. În cinste fiecare să dea întîietate altuia“. Și fiecare să privească pe altul din poziția în care ar dori să fie și el privit de semenii.

Noblețea unui suflet se manifestă prin cinstea și sinceritatea de care va da dovadă în relațiile sale cu semenii. Atunci își va cinsti părinții, pe frații și surorile sale, pe soțul sau soția sa, pe semenii sau tovarășii săi de lucru, țara și autoritatea de stat, pe bătrîni și pe toți oamenii, împlinînd astfel cuvintele Scripturii din care vom cita numai cîteva: „Cinstește pe tatăl tău și pe mama ta“. „Încolo, frații mei, tot ce este adevărat, tot ce este vrednic de iubit, tot ce este vrednic de primit, orice faptă bună și orice laudă, aceea să vă însuflețească“. „Să te scoli înaintea perilor albi, și să cinstești pe bătrîni“. „Cinstiți pe toți oamenii, temeți-vă de Dumnezeu, dați cinste autorității“. „Dați tuturor ce sînteți dator să dați“; cui datorați cinstea, dați-i cinstea“.

Iată un mănunchi de sfaturi care ne vor ajuta să înțelegem cât de prețioasă este în viața unui credincios virtutea cinstei.

Cinstea în faptele noastre

În manifestarea vieții de fiecare zi, cinstea dată pe față în slujba noastră va fi de un mare folos pentru cei din jurul nostru și pentru noi înșine. Dacă în caracterul nostru lipsește această virtute, faptul acesta ne va face să devenim hrăpăreți și egoiști, ne va face să luăm în seamă numai interesele noastre, iar nu și interesele semenilor noștri.

Oricine se străduiește să câștige biruința împotriva slăbiciunilor firești, va avea de luptat împotriva ispitelor care-l împing spre păcat. Pentru a birui împotriva acestor inclinații trebuie să ne supunem procesului de disciplinare, pentru a putea deveni lumini pentru alții. Fiecare are multe lucruri pe care să le învețe spre a ajunge ca cinstea să triumfe în viața sa. Obiceiurile și deprinderile vechi trebuie să fie lepădate, dar numai prin lupte serioase vom putea ajunge să îndreptăm aceste slăbiciuni și printr-o practicare deplină a principiului cinstei, amabilității și dreptății se va putea câștiga biruința.

Cinstea în îndeplinirea datoriilor

În îndeplinirea datoriilor noastre cotidiene atât în munca noastră zilnică cât și în orice lucrare în viață, trebuie să ne călăuzească principiile cinstei și a demnității noastre de om. Trebuie să ținem minte faptul că, demnitatea nu stă în grandomanie, ci în cinste și conștiințiozitate. Socrate, în vechime, demonstra cât de minunat și folositor ar fi dacă fiecare om s-ar strădui să ajungă cel mai bun în meseria sau profesia sa și ar lucra călăuzit de virtutea cinstei.

Lumea a devenit prea egoistă. Este un principiu nesănătos să alergăm numai după satisfacții personale, uitând pe cei din jur și interesele colectivității. Egoiștilor nu le pasă de nevoile altora. Dar drumul spre abnegație a credinciosului duce la contopirea intereselor lui cu ale celor din jur. Pe drept cuvânt zicea un gânditor: „Fericit acela care seamănă în viața sa bunătatea, onestitatea și adevărul îmbră-

cate în purpurul cinstei; recolta cea bună nu va întârzia“. Să facem ca tot ce este adevărat și vrednic de cinste să ne însuflețească în viață. Să împlinim cuvintele lui Isus care zicea: „Celor ce li se cuvine cinstea, dați-le cinstea“. Ce frumoasă virtute! Să ne ajute Dumnezeu s-o dobândim dacă n-o avem și s-o păstrăm dacă o avem.

I. D.

Porunca cea nouă

urmare din Cop. 2

duit că nu va mai pronunța nici un cuvânt neprietenos. Nu numai că ea refuză să vorbească lucruri rele, dar ea nici nu mai vrea să audă sau să se gândească la asemenea lucruri; pe ea o interesează mult mai mult numele cel bun al fratelui decît propriul lui nume. Eu personal pot să fiu pe deplin încredințat că Tatăl meu cereșc va avea grijă să păstreze numele meu nepătat, însă pentru numele fratelui meu, Tatăl mi-a încredințat mie grija de a-l apăra. Iubirea lui Dumnezeu se răsfrînge în razele frumuseții ei depline în viața credinciosului prin fapte care se caracterizează prin blîndețe și amabilitate, printr-o adevărată politețe și mărinimie, prin jertfirea de sine și facerea de bine la fel după cum a strălucit și în viața lui Isus.

Faptul că Tatăl ne-a chemat să ne asemănăm cu Isus în ceea ce privește iubirea Lui, este într-adevăr dovada cea mai înaltă a iubirii Sale. Trebuie să înțelegem numai că El ne-a dat acest cuvînt, care stă în strînsă legătură cu învățătura Sa despre viața de vie și despre rămîinerea în El, dîndu-ne totodată și făgăduința, că noi vom putea iubi asemenea Lui, dacă vom rămîine în El. Fie ca rămîinerea noastră în El să devină pentru noi tot mai mult și mai mult o rămîinere în iubirea Sa.

Să așezăm deci temperamentele noastre firești sub influența iubirii lui Isus, căci Domnul ne poate mlă-

dia și călăuzi; ba chiar mai mult decît atât; El ne poate face într-adevăr blînzii și răbdători. Purtarea noastră față de cei care ne înconjoară va fi caracterizată atunci prin aceea blîndețe, care nu se supără niciodată, care este totdeauna gata de a scuza pe alții și care gîndește și așteaptă numai lucruri bune din partea altora. Rămîinînd în Isus vom fi mereu însuflețiți de aceea iubire care nu caută folosul ei, ci este gata să-și dea și viața ca jertfă pentru alții.

De aceea să trăim o viață de jertfire de sine, străduindu-ne mereu de a face bine altora și văzînd bucuria noastră supremă în faptul de a trăi pentru a face pe alții fericiți. Să ne așezăm deci ca niște ucenici ascultători sub călăuzirea Duhului Sfînt, deoarece prin harul Său viața cea mai obișnuită va fi scăldată în razele unei străluciri cerești, în timp ce iubirea nemărginită a Ființei divine va străbate prin firea noastră omenească. Sintem chemați să iubim cum iubește Isus — cum iubește Dumnezeu.

Fiecare dorință arzătoare de a asculta de glasul Domnului Isus și fiecare experiență a fericirii de a putea iubi, cum a iubit Isus — toate acestea ne vor determina să primim cu bucurie porunca cea nouă: „Să vă iubiți unii pe alții, cum v-am iubit Eu, așa să vă iubiți unii pe alții“.

G. P.

„PAGINI

DIN

VIATA

PROFEȚILOR

VECHIULUI

TESTAMENT

N oi cu toții sîntem înzestrați cu doi ochi. Ei formează poarta sau fereastra trupului, a ființei noastre. Cu ajutorul lor — prin ei — venim în mod nemijlocit în legătură cu lumea înconjurătoare. Ei ne sînt de o valoare așa de mare, că atunci cînd dorim să facem o comparație, sau să arătăm că un lucru ne este scump, spunem că el este „ca lumina ochilor“. Ce ne-am face fără ajutorul lor? Pe măsură ce înaintăm în viață, iar balanța vieții înclină de acum spre latura ei coboritoare, în mod natural, vederea tinde spre hipermetropie. Hipermetropia are ca urmare formarea imaginii înapoia retinei. Cu alte cuvinte, cel în cauză vede mai bine lucrurile mai departe, de locul unde se află el. Vede mai bine lucrurile situate... mai la distanță.

De obicei, bătrînețea, este semnul înțelepciunii și al cuvintelor chibzuite și sfătoase. Și este numai natural ca lucrurile să se prezinte astfel, căci experiența vieții, înțelepțește pe cel ce se lasă înțeleptit de ea.

Prin analogie cu cele de mai sus, putem face afirmația că lucrurile se prezintă la fel și din punct de vedere spiritual. Cel ce se numește credincios, trebuie să dea pe față o înțelepciune mereu crescîndă, pe măsură ce se depărtează de data nașterii lui spirituale. Sfîntul apostol Pavel, care în multipla lui activitate urmărea

că nu văd decît în jurul lor. Sînt miopi și nu văd mai departe...!

Dumnezeu lăsa (ba chiar ordonă) ca biserica Sa să aibă ochi. Mîntuitorul spuse „Cînd un orb călăuzește pe un alt orb, vor cădea amîndoi în groapă“ (Mat. 15,14). Dumnezeu numi pe profeții Vechiului Testament — vîzători — (1 Sam. 9,9), pentru că ei trebuiau să constituie ochii Bisericii. La întocmirea planului de mîntuire, Dumnezeu înțelese că în decursul vremurilor credincioșii — fii Săi — nu vor mai putea suporta ca Dumnezeu să le vorbească în mod indirect, personal. Și tîrziu, cînd poporul Israel fu scos cu braț puternic din robia faraonilor, cînd la Sinai Dumnezeu se coborî să vorbească poporului Său, acesta spuse lui Moise: „Vorbește-ne tu însuși, și te vom asculta; dar să nu ne mai vorbească Dumnezeu, ca să nu murim“ (Ex. 20,18—20). Iată de ce Dumnezeu văzu că poporul Său va avea nevoie să fie călăuzit, călăuzire pe care El însuși nu o putea face în mod direct, nemijlocit. De aceea El institui sistemul sacrificiilor, cu tatăl ca preot și profet al familiei. Este prima formă a preoției ce o găsim și ea trebuia să aibă o vedere hipermetropică asupra țării făgăduinței — după ce sămînța femeii va zdrobi capul șarpelui (Gen. 3,15).

Dar cînd aceștia au pierdut din vedere mîntuirea și slava

Miopie sau Hipermetropie

„Cînd un orb călăuzește pe un alt orb, vor cădea amîndoi în groapă“. Mat. 15, 14.

și această latură la fiii lui spirituali din diferitele comunități ale bisericii primare, considera pe Corinteni — care nu erau spirituali — ca fiind tot prunci. Și mulți din cei ce pretind astăzi a fi „buni creștini“, sînt în aceeași situație, pentru

făgăduinței, cînd ei au devenit miopi, vîzînd numai ceea ce avea contingentă cu propriile lor persoane și interese, El, Dumnezeu, a chemat pe Avraam, părintele credincioșilor, preot și profet, ca conducător al familiei Iudaice; a ma-

rii familiei spirituale a credincioșilor. După el, Isaac și Iacob au urmat în slujba și demnitatea aceasta după patriarhul Avraam. A fost planul lui Dumnezeu ca acest privilegiu, această dublă responsabilitate să fie atribuită primului fiu născut. Dreptul de întâi născut.

Întâiul născut al lui Israel ca și ceilalți fii ai săi au pierdut acest privilegiu, mai înainte ca ei să intre în Egipt, iar acest așezământ sfânt a avut mult de suferit în timpul celor patru secole și ceva cât au fost ca străini și sclavi în Egipt.

În decursul exodului poporului Israel din Egipt, au avut de asemenea loc mari schimbări. Datorită numărului cel mare al adunării poporului Israel a fost nevoie ca Dumnezeu să instituie un alt sistem preoțesc. Astfel Dumnezeu a demonstrat încăodată că această slujbă nu urma să fie adusă la îndeplinire și păstrată sau moștenită, pe baza așa numitei legi a succesiunii apostolice. Când Ruben, cel mai în vîrstă, sau primul născut al lui Iacob, care conform legii primului născut trebuia să îndeplinească slujba de preot-profet al lui Israel, a apostaziat, Dumnezeu a ales atunci o familie dintr-un alt trib pentru că aceasta a rămas alături de Dumnezeu când întreg poporul Israel părăsise la Sinai. Deci încăodată Dumnezeu arată că ceea ce hotărăște alegerea cuiva este starea spirituală și nicidecum existența unei moșteniri în linie genealogică — neîntrerupte — dintr-o familie sau alta, sau chiar așa cum am mai amintit și în cele de mai sus, o „succesiune apostolică“. În locul lui Ruben, primul născut, fu ales Levi, singurul care a stat în ziua miniei lui Dumnezeu de la Sinai.

A fost planul lui Dumnezeu ca cei aleși de El în această perioadă istorică a poporului Israel, să fie atât preot, cât și profet. „Căci buzele... lui... trebuie să păzească cunoștința, iar din gura lui se așteaptă învățatură“ (Mal. 2, 7).

În urma rînduieților și poruncilor exprese date de Dumnezeu lui Moise pe Sinai cu privire la cortul întîlnirii, slujbele lui și ale preoților, el — preotul — ce slujea în Sanctuar avea în îmbrăcămintea lui două pietre prețioase — URIM și TUMIM. Prin ele, el intra în legătură cu descoperirea voinței lui Dumnezeu, și în felul acesta conducea, dirija lucrările poporului Iudeu. Astfel el era conducătorul spiritual al obștei poporului, era ochii ei. Toate acestea urmau să fie așezate asupra unei singure persoane, iar prin mijlocul lui URIM și TUMIM — acesta urma să facă cunoscut lui Israel voința lui Dumnezeu.

Dar, așa cum adeseori se întîmplă, nici aceștia nu s-au dovedit consecvenți. Fiii lui Aaron și urmașii lor, toată familia preoțească — exponenții lor, au devenit miopi și nu au mai văzut decît propriile lor interese pasagere. Ei erau

preocupați tot timpul numai de slava și mărirea personală sfidînd uneori pînă și cele mai elementare reguli de viață colectivă, așa cum ne este raportat despre fiii lui Eli.

Fiii lui Aaron, marele preot, cel ales în mod direct de Dumnezeu pentru această slujbă,

Nadab și Abihu, au nesecotit porunca lui Dumnezeu cu privire la arderea tămîiei înaintea Domnului. Ei au folosit foc obișnuit în loc de focul sfințit pe care Dumnezeu l-a aprins pentru a arde tămîia. Căci un lucru ce trebuie subliniat este acela că: „Cu cît sînt mai multe privilegii și lumină, cu atît se cere în schimb mai multă virtute și sfințenie corespunzătoare cu lumina primită“. Dar îngîmfarea și mulțumirea de sine, de poziția lor și a tătălui lor puse stăpînire pe ei și au pierit ca urmare a nechibzuinței lor. De aici se desprinde concluzia ce se impune, că poziția nu acordă nici un fel de imunitate în fața legii nesocotite. Privilegiile și binecuvîntările oricît ar fi ele de mari și multe, ele nu scutesc pe posesor a se supune înalțelor principii morale ce operează în mod salvator. Dar, cînd așa după cum am amintit mai sus, nici fiii lui Eli nu au rămas în rînduiețile cerute de slujba lor, atunci Dumnezeu dădu slujba aceasta dublă de preot și profet, lui Samuel, care a fost ultimul exponent al acestei triple combinații — PREOT-PROFET-JUDECĂTOR. Iată deci și la acest punct de hotar putem constata că în Vechiul Testament n-a existat nici un fel de „succesiune apostolică“.

De aici înainte, din acest punct al istoriei preoției vechiului așezământ, începem o nouă ordine. Cei chemați în decursul veacurilor la această slujbă au dat greș în a da urmare chemării cerești, așa încît în mod continuu Dumnezeu Se văzu nevoit a trimite alți soli ai Săi care să-i mustră, să-i îndrepte, arătîndu-le ce au de făcut. Devenind miopi, ei n-au mai putut conduce poporul Israel: „Ei se hrăneau din jertfele pentru păcat ale poporului Meu, și sînt lacomi pentru nelegiuirile lui. Dar... îi voi răsplăti după faptele lui“. (Osea 4, 3—4).

Iată deci că din nou Dumnezeu se văzu nevoit a găsi pe cineva care era hipermetropic, care putea să vadă mai... departe, și să-l folosească pentru

a aduce avertizări poporului Iudeu și preoților lui. Dar nici de data aceasta poporul n-a luat aminte și n-a ascultat de glasul profeților lui Iehova. Proorocul Ieremia spune prin inspirație divină cu privire la această atitudine a poporului ales al lui Dumnezeu: „Din ziua când au ieșit părinții voștri din Egipt și pînă în ziua de astăzi, v-am trimis pe toți slujitorii Mei, prooroci, i-am trimis în fiecare zi, de dimineată. Dar ei n-au ascultat, n-au luat aminte... și au făcut mai rău decît părinții lor“ (Ier. 7, 24—25).

El, Dumnezeu, a trebuit să cheme o persoană a cărei viață era asemenea soliei Sale, un profet pentru El. Dar lucrul acesta a constituit începutul unui permanent conflict între profet și preot. Este cert și de necontestat faptul că Dumnezeu n-a mai vorbit de loc prin preoți. Ca urmare a acestui lucru destul de neplăcut, ei au devenit geloși pe poziția și favoarea profeților — dar fără a fi dornici și de a avea o viață asemenea lor.

„Nu sîntem noi preoți ai Domnului“. „Nu vorbește Dumnezeu prin noi, și nu prin voi... profeții?“ Aceasta era atitudinea acestora față de cei pe care Dumnezeu îi considera vrednici a fi solii Săi pentru muștrarea poporului Iudeu și a preoților, conducătorii lor. Dar și de astăzi dată Dumnezeu nesocotește și chiar se îndepărtează de acea „succesiune apostolică“. Profeții aveau totdeauna o solie de muștrare pentru preoți așa cum citim: „Nu vă hrăniți cu vorbe înșelătoare zicînd: „Templul Domnului, Templul Domnului; Templul Domnului!“ Căci numai dacă vă veți îndrepta căile și faptele... numai așa vă voi lăsa să locuiți în locul acesta...“ (Ier. 7, 1—7).

Ei, profeții, trebuiau să stea chiar la poarta casei Domnului (Templului) și să mustre pe cei ce slujeau în templul sau sanctuarul pămîntesc, care de acum

erau miopi, nemaivăzînd decît numai ceea ce avea contingență cu creșterea propriilor lor interese. De aceea, în mod constant, profeții Vechiului Testament au purtat soliiile pe care de fapt trebuiau să le poarte preoții. Chemarea pe care o adresau continuu profeții, era dorința lui Dumnezeu ca atît poporul iudeu, cît și mai marii preoților și toți slujitorii Templului să se regăsească pe drumul chemării lor în Hristos (Ier. 3, 13—14).

„Veniți totuși, spunea chemarea adresată de Dumnezeu prin profetul Isaia (cap. 1, 18), acest evanghelist al Vechiului Testament. Si...“ de vor fi păcatele voastre cum e cîrmîzul, se vor face albe ca zăpada; de vor fi roșii ca purpura, se vor face ca lîna“.

Profeți asemenea lui Isaia și alții, s-au străduiți a prezenta pe Mesia ce avea să vină, ca fiind mijlocul prin care poporul Israel — acest popor cîndva ales — să poată să vină la punctul de plecare al istoriei sale de popor ales. Ei, profeții, au prezentat aceasta în diferite feluri, folosindu-se de diferite simboluri. Astfel în cărțile profeților găsim următoarele despre Domnul Hristos: „El era copilul ce avea să se nască; cel ce avea să domnească; Sfetnic; Ramura; Rădăcina; Servul Meu; Domn al Păcii“. Dar, e lesne de imaginat, cît de triști au fost ei cînd au văzut indiferența manifestată de poporul iudeu față de lucrarea și solia profeților, față de îndreptățirea prin credință.

Uneori profetul nu numai că arăta mijloacele neprihănirii, dar el prezenta și căile de a trăi: „Ți s-a arătat ce este bine, și ce alta cere Domnul de la tine, decît să faci dreptate, să iubești mila, și să umbli smerit cu Dumnezeuul tău“ (Mica 6, 8).

Din cauza celor arătate pînă aici, cu privire la vechiul Israel, Dumnezeu avea în față două situațiuni: sau lepădarea lui, sau speranța în înfăptuirea fă-

găduinței date. Ca rezultat, ca o dovadă a acestui lucru în aceleași cărți ale Sf. Scripturi se pot găsi solii ce aduc atît lepădarea lui Israel, cît și restaurarea ca popor binecuvîntat.

Privind la poporul Israel, popor care a fost ales pentru o lucrare deosebită, Dumnezeu constată că el „bea nelegiuirile ca apă“ și spuse prin gura proorocului Osea 5, 14: „Voi fi ca un leu pentru Efraim, și ca un pui de leu pentru casa lui Iuda“. Dar imediat după aceasta spune la cap. 11, 8: „Cum să te dau Efraime? Cum să te predau Israele? Cum să-ți fac ca Admei? Cum să te fac ca Teboimul? Mi se zbate inima în Mine, și tot lăuntru Mi se mișcă de milă“.

Aceste cuvinte arată clar cele afirmate mai sus. Ele denotă că nu a fost ușor nici chiar pentru Cel Atotputernic să îndepărteze ceea ce a ales. Dacă cei chemați ar fi răspuns chemării lor, atunci nu ar fi fost necesare aceste solii.

Inima iubitoare a lui Dumnezeu sîngeră pentru poporul Său. Dar în cele din urmă El se văzu nevoit a spune: „Iată vi se lasă casa pustie“. De ce? Pentru că ei s-au dovedit a fi miopi incurabili. Ei trăiau numai pentru ei, pentru interesele lor strîmte și egoiste, uitînd binele colectiv, interesele cele largi ale colectivității.

Așa se prezintă în scurt istoria Biblică a chemării la slujba de serv a lui Dumnezeu de-a lungul veacurilor, prin diferitele ei faze și experiențe, experiențe ce au darul a înțelepți pe cei ce se lasă înțelepți de ele. „Căci tot ceea ce a fost scris, a fost scris pentru învățătura noastră“. Iată de ce este în interesul celui credincios ca în desfășurarea experienței lui, să fie hipermetrop și nu miop.

C. A.

DE ICI DE COLO!

— Oamenii de știință au stabilit că alcoolul pricinuieste multe și mari neajunsuri organismului. Consumarea de alcool produce în organism tulburări metabolice, prin scăderea utilizării anumitor trofine esențiale. Alcoolul irită tubul digestiv și stomacul în primul rând cu efectul că pe de o parte scade pofta de mâncare, iar pe de alta suferă digestia alimentelor. Aceasta este adevărat mai ales pentru proteine, din care unele sunt indispensabile omului. Consumarea de alcool are un efect vătămător și asupra ficatului. Încălcarea acestuia cu grăsime și predispoziția la ciroză sunt cele mai adesea efectele alcoolului...

Ciroza ficatului este de opt ori mai frecventă la băutori decît la abștinenți. În unele țări, mari producătoare de vin, ciroza tinde să devină boală „națională”. Astfel în Franța, între anii 1940—1945, cînd consumul de alcool a scăzut, paralel a scăzut și numărul cazurilor de ciroză, pentru a începe să crească vertiginos după război. (Sănătatea prin alimentație rațională, p. 169—170 și 174).

— Deși consumarea unei băuturi alcoolice este urmată de o senzație de bine și de căldură, adevărul este că alcoolul „nu încălzește”. Ceea ce face alcoolul introdus în organism este că dă o falsă impresie de bine, dar efectele adevărate sînt tocmai contrare. Impresia de căldură pe care o dă alcoolul nu corespunde realității. Această impresie se datorește dilatației vaselor de sînge din piele, cu care ocazie organismul nu cîștigă, ci pierde căldură. Așa se explică frecvența morții prin înghețare și a pneumoniilor — în timp de iarnă — la consumatorii de alcool. (Sănătatea prin alimentație rațională, p. 170—171).

— Consumul de băuturi alcoolice influențează asupra longevității, adică asupra duratei vieții. Statistic s-a constatat că din 1000 de indivizi, care fac uz de băuturi alcoolice, numai 453 ating vîrsta de 65 de ani, în timp ce din 1000 de abștinenți, trăiesc pînă la această vîrstă 600. (Sănătatea prin alimentație rațională, p. 173).

— O mare parte din accidentele de muncă se datoresc alcoolismului care dă naștere la lipsa de vigilență și de precizie în manipularea instrumentarului industrial. În Franța, accidentele de circulație se produc în circa 50% din cazuri din cauza consumului unei băuturi alcoolice, înainte de pornirea la drum sau pe parcurs. (Sănătatea prin alimentație rațională, p. 174).

— Consumul de alcool are efect dăunător nu numai pentru cei care-l consumă, ci și pentru descendenții lor. Urmărindu-se de-a lungul a trei generații un număr de 10.252 de indivizi, s-a stabilit că descendenții consumatorilor de băuturi alcoolice sînt degenerați în 56% din cazuri. Acești descendenți ai alcoolicilor, consumînd la rîndul lor băuturi alcoolice, au dat naștere la indivizi degenerați în proporție de 85%. De-

generența urmașilor alcoolicilor se dă pe față prin boli grave (cu urmări pe care le poartă toată viața), precum: rahitismul, înapoierea mentală, epilepsia, etc. (Sănătatea prin alimentație rațională p. 174).

— Printre cele mai vechi perioade din lumea întreagă se numără ziarul „Peking-Bao” care a apărut la Peking pe la anul 400 al erei noastre (pe timpul împăratului Fin-Kuang-Tsang) și care era destinat numai pentru nobilimea țării. Acest ziar a fost întemeiat de un chinez cu numele Sukung, care trece drept inventatorul literelor de plumb. Ziarul se imprima pe mătase galbenă, în 6 pagini și trebuie considerat ca cel dintîi ziar tipărit. Și-a încetat apariția în anul 1936, după ce timp de 1535 ani a apărut fără întrerupere. (Lumina nr. 16/937 și Invențiuni și descoperiri de I. Mirea p. 43).

DIN PILDELE LUI SOLOMON

Proverbe cap. 15

— Un răspuns blind potolește minia, dar o vorbă aspră ațîță minia.
— Limba înțelepților dă știință plăcută, dar gura nesocotitelor împroșcă nebunie.
— Limba dulce este un pom de viață, dar limba stricată zdrobește sufletul.
— Nesocotitul disprețuiește învățătura tatălui său, dar cine ia seama la mustrare ajunge înțelept.
— Buzele înțelepților seamănă știința, dar inima celor nesocotiți este stricată.

— Jertfa celor răi este o scirbă înaintea Domnului, dar rugăciunea celor fără prihană li este plăcută.
— Locuința morților și Adincul sînt cunoscute Domnului, cu cît mai mult inimile oamenilor!
— O inimă veselă înseninează fața; dar cînd inima este tristă, duhul este mîhnit.
— Mai bine un prinz de verdețuri și dragoste, decît un bou îngrășat, și ură.

PRIMUL ZBOR COSMIC ÎN GRUP

(Urmare din pag. 2-a)

a avut un puternic ecou în lumea întreagă. Ziua zborurilor pe distanțe mari în cosmos, s-a apropiat. Acest salt calitativ demonstrează posibilitatea chiar a unui zbor mai îndelungat — 10—12 zile — ceea ce deschide largi perspective pentru pregătirea zborului spre Lună.

Cu acest prilej ne alăturăm și noi bucuriei generale și urăm tuturor oamenilor de știință și cosmonauților, noi și însemnate succese în cucerirea spațiului cosmic, pentru folosirea lui în

scopuri pașnice, spre binele și prosperitatea omenirii.

Noi, spunea cosmonautul sovietic Nikolaev, ca și toți oamenii de pe planeta noastră, vrem ca realizările științifice să contribuie la progres, ca toți oamenii de pe Pămînt, să trăiască bine. Cosmosul trebuie să servească cauzei păcii, binelui oamenilor.

Cadr

Mormîntul gol

„Creștinismul este întemeiat pe un mormînt gol“.

Thomas Paine

de

D. POPA

Remarca aceasta cu un fin conținut ironic, cuprinde totuși un puternic adevăr. Desigur — și aceasta în mod cert — că autorul ei nu s-a gândit vreodată, sau n-a intenționat să afirme un adevăr fundamental al bisericii creștine. Un lucru rămîne clar, că dacă n-ar fi fost acel mormînt... și el gol, dacă ar fi rămas totdeauna ocupat și sigilat, atunci n-ar exista biserica creștină. Mai mult decît atîta.. n-ar exista nici o speranță de mîntuire, nici o speranță de nimicire a morții; n-ar fi necesară credința.

Să facem din imaginația noastră vehiculul care să ne dea posibilitatea să privim cu ochii noștri cele petrecute în trecut. Să privim cu ochii generației de atunci, evenimentele ce au sfîrșit cu acel mormînt gol despre care amintea Thomas Paine.

Ultimele zile ale săptămîni au fost pline de evenimente ce s-au succedat într-un ritm rapid și palpitant. Invățătorul Galilean, Cel ce vindeca prin

puterea Cuvîntului Său, care numai de curînd, în Betania, înviase pe Lazăr din morți; Cel ce potolea furia valurilor și foamea a mii de oameni, pe prețul a treizeci de arginți fu dat în mîna cărturarilor și fariseilor. Ceata ucenicilor Lui... nu mai era de gîsit. (Voi bate păstorul, iar oile... se vor risipi). Aceștia îl purtaseră spre oprobiul mulțimii — (aceeași mulțime ce-L aclamase la intrarea Lui în Ierusalim ca rege al lor) — de la Ana la Caiafa. Judecarea, condamnarea, crucificarea, agonia crucii, întînericul și cutremurul de pă-

mînt, moartea Lui, toate acestea afectară mult toate clasele sociale ale națiunii Iudaice și pe toți cei ce le-au fost martori.

Trezindu-se din euforia celor petrecute, mulțimile de abia acum începură să mediteze asupra lucrurilor pe care le-au făptuit sau văzut.

Unii discutau despre cele întimplăte cu o vădită bucurie sardonică; alții își împărțeau sincerele lor regrete cu privire la sfîrșitul Celui numit de ei în repetate rînduri — RABUNI —; iar alții, cu inimile frînte de povara celor petrecute păstrau o tăcere plină de demnitate durerii. Asemenea unui uriaș lînțoliu ceresc, catapetasma cernită a cerului atîrna aîdoma unui giulgiu nesfîrșit peste întreg pămîntul, chiar în momentul cînd timpul sta să coboare în mod lent spre clipele de asalt ale zorilor. În tot acest timp, corpul Domnului urma să se odihnească liniștit în mormîntul cel nou al lui Iosif.

În vederea acestui lucru — și ca nimic să nu se mai schimbe — piatra cea mare, care după mărturiile unuia dintre manuscrisele Noului Testament (Codex Bezae), cerea contribuția a cel puțin douăzeci de oameni puternici spre a fi numai... mișcată, a fost prăvălită la locul ei — deasupra mormîntului — și a fost sigilată cu... sigiliul roman.

Și ca și cînd toate cele de pînă acum nu erau suficiente, o gardă militară — o gardă romană — fu așezată de strajă cu consemnă precisă — NIMENI SĂ NU-IA TRUPUL — nimeni să nu se atingă de el. Să perpetueze lucrarea adusă la îndeplinire cu trudă și... amar, și mult, foarte mult aur. Se pare că dacă atunci cînd era în viață, cărturarii și farișerii, Irod și alții se temeau de El, acum cînd era mort, temerea aceasta se schimbă în coșmar. Teama că nu cumva să învie morții. Oscar Wilde, în lucrarea sa dramatică „SALOME“ spune prin gura lui Irod, personaj din această piesă a sa: „Să-L găsească (pe

Isus) și să-l spună din partea mea, că nu-i dau voie să învie morții! Să schimbe apa în vin, să vindece pe bolnavi și pe orbi... El poate face aceste lucrări dacă voiește. Nu voi obiecta deloc împotriva acestor lucruri. De fapt cred că este un lucru bun să vindeci un lepros. Dar nu permit nici unui om să învie morții. AR FI CEVA TERIBIL DACĂ MORȚII AR VENI ÎNAPOI“ (Salome p. 77). Și pentru acest motiv, faimoasa gardă romană fu instalată în jurul mormîntului lui Iosif. Mai erau acolo păzitori nevăzuți postafi de pază în jurul mormîntului. Satana și cohortele lui erau unanimi în hotărîrea ca acest mormînt să nu mai fie niciodată deschis, ci să rămînă pururi sigilat.

Dar, tot acolo, triști dar hotărîți, îngerii pioși ce excelează în putere, erau prezenți în așteptarea momentului cînd Prințul vieții, Comandantul lor iubit avea să pășească pragul mormîntului în toată puterea învierii.

Totul era liniștit și trist. Natura întregă era sub apăsarea trecutului și așteptarea lucrurilor ce aveau să vină. Nimic nu tulbura liniștea nopții în afara flăcărilor jucăuse a focului gărzii ce făcea de strajă, flăcări ce făceau ca figurile ostașilor de gardă să apară ca niște măști monstruoase de carnaval oriental.

„Deodată s-a făcut un mare cutremur de pămînt; căci un înger al Domnului s-a pogorît din cer, a venit și a prăvălit piatra de la ușa mormîntului, și a șezut pe ea. Înfațișarea lui era ca fulgerul, și îmbrăcămintea lui albă ca zăpada. Străjerii au tremurat de frica lui, și au rămas ca niște morți“. Apoi Cel ce cu puțin timp înainte fusese coborît de mîini pioase de pe cruce și așezat în mormîntul cel nou al lui Iosif, mormînt sigilat și păzit de o gardă puternică, străbătu viu și biruitor porțile mormîntului ce se deschiseră neputincioase în fața Sa strălucitoare.

Nimic nu a apărut mai lipsit de speranță decît cauza Domnului Isus Hristos, în ziua cînd Acesta plecîndu-Și capul strigă puternic în întunericul ce cuprinsese dealul Golgotei „S-A SFIRȘIT“. Pentru urmașii Săi, crucificarea Domnului lor părea că este o ironie amară, o tragică înfrîngere. Uluiți și dezorientați, ucenicii au fost în tăcere martori muți la toate cele ce au avut loc. Pentru ei, chiar viața se părea că nu este decît o farsă.

Ce Sabat trist și posomorît au petrecut ei, cînd stînd cu ușile ferecate de frica Iudeilor își depănau retrîind ultimele evenimente neașteptate de neprevăzute și întrebîndu-se pentru a nu știu cîta oară: „De ce oare a permis El să fie arestat și judecat asemenea unui răufăcător? De ce oare a rămas El pe crucea infamiei? Cu siguranță că Unul ca El care putea să meargă pe deasupra apei; El care cu puterea vocii Sale a potolit furia apelor zbuciumate, El putea cu ușurință să coboare de pe cruce. De ce, de ce oare a lăsat El să se întîmple toate acestea? Confuzi și cu inima frîntă ei își hrăneau dezamăgirea lor. Pentru ei, pentru grupa cea mică ce a avut favoarea a umbla cu Hrist, în clipele acelea, viitorul nu mai prezenta nici o însemnătate. Nici o atracție.

În această stare lamentabilă i-a găsit intervenția nestăvilă a solului ceresc. Lumina îngerului a împrăștiat teama, dezamăgirea și dezorientarea. Odată cu învierea Domnului Hristos, în sufletul lor lumina ce licărea fumegînd s-a aprins puternic și triumfător.

Să privim acum mai de aproape pe acești oameni. Nici urmă de dezorientare, de teamă; ușile zăvorâte de teama iudeilor erau acum date de perete. Grupa cea mică era văzută în elementele ei componente în mijlocul alor lor spunîndu-le vestea cea uimitoare și minunată. „În ade-văr, Hristos a înviat din morți, și noi am văzut slava Lui“.

Și mărturia aceasta spontană nu mai putea fi reținută. Mai marii preoților speriați și interesațirecurseră din nou la vistierile lor. Dacă treizeci de arginți au fost suficienți pentru a cumpăra pe unul din grupa cea intimă a ucenicilor, de data aceasta dăduseră sume uriașe în aur gărzii romane,

ofițerilor și altor personalități din ierarhia romană, pentru a opri răspîndirea acestei vești. Dar ucenicii n-aveau nici o apreciere pentru elementul su-nător și lucitor. De data aceasta mai marii Iudeilor nu mai găsiră pe nimeni să le primească oferta. Ucenicii răspunseră: „Noi nu putem spune

decît ceea ce am auzit și am văzut“. Fapte 4,20.

Teama mărturisită și... nemărturisită a lui Irod se în-făptui mai degrabă decît se așteptau ei. Cel pe care cu atîta grabă L-au judecat, con-damnat și crucificat, pe care L-au așezat apoi în mormîntul lui Iosif, era acum din nou în

*Christos
a înviat*

viață, domnind plin de putere la dreapta lui Dumnezeu în ceruri.

Nu numai că Isus Hristos înviase din morți, dar chiar ei s-au trezit din înfrângerea și disperarea în care erau. Cu sufletul plin de bucurie ei declarau acum că Cel ce suferise moartea din mina lor, era acum deasupra morții — învingând moartea și mormântul — a luat robia, roabă și a frânt pentru totdeauna mitul invincibilității morții. Iar apostolul Petru nota mai târziu: „Căci... nu se putea, nu putea fi cu putință ca El să poată fi ținut de ea“.

În învierea Domnului nostru Isus Hristos prima Biserică creștină nu vedea numai lucrarea unui Dumnezeu atotputernic, ci în acest eveniment ei recunoșteau asigurarea, chezașia învierii tuturor celor mântuiți.

În timp ce mai marii norodului făceau tot ce le sta în puterea banilor de care dispuneau pentru a minimaliza și șterge această realitate, prima biserică creștină se dezvoltă. Evenimentele din ziua cincizecimii, ieșirea din anonimul a apostolului Petru și a celorlalți; drumul Damascului; apostolul Pavel și Petru la „neamuri“, toate acestea vorbeau un limbaj ce avea să fie cunoscut pînă astăzi.

Cel mai mare paradox a fost ceea ce a făcut Dumnezeu, cînd El a ales — a îngăduit — ca situația în care s-a dat pe față într-un mod absolut călcarea în picioare — nesocotirea — dreptății — crucificarea Domnului Hristos — El s-o facă vehicolul, mijlocul de

transmitere a supremei Sale revelațiuni. Astfel, cel mai întunecat eveniment al vieții religioase din decursul veacurilor, a devenit un punct de strălucire, de răspîndire a slavei divine atunci cînd este privită din pragul „mormîntului gol“. Și acesta a fost secretul puterii primei biserici creștine și a tuturor creștinilor din decursul veacurilor. Apostolul Pavel a prins gîndul acesta foarte bine cînd spune: „Nu vreau să știu între voi altceva decît pe Hristos și PE EL RĂSTIGNIT“.

Este interesant gîndul acesta al lui Pavel. Nu era vorba numai despre evenimentul răstignirii, ci ei aveau în vedere pe Cel răstignit. Deci prima biserică și în special apostolii Domnului nu puneau accentul asupra evenimentului în sine, ci mai degrabă asupra persoanei. Ei erau puternici în cuvînt, pentru că prezentau un OM viu, care se adresa unor muritori și făcu astfel pe cei ce credeau, membri ai familiei lui Dumnezeu. „Căci, scrie apostolul Pavel bisericii din Roma, toți cei ce sînt călăuziți de Duhul lui Dumnezeu sînt fii ai lui Dumnezeu“ (Rom. 8, 14).

În adevăr putem spune cu toată convingerea că — creștinismul este întemeiat pe un mormînt gol. Iar Mîntuitorul afirmă: „Pentru că Eu trăiesc, și voi veți trăi“.

Despre Normandul — Wilhelm Cuceritorul — analele istoriei ne raportează că istorica lui debarcare în insulele Britanice de la anul 1066, a schimbat întregul curs al istoriei An-

gliei. Se spune, că atunci cînd barca în care se afla acest războinic a ajuns la Pevensey, Sussex, nerăbdătorul normand sări din vas pe țarm. Dar... făcînd un pas greșit el căzu pe țarmul nisipos, îmbrățișînd cu toată lungimea corpului său nisipul plăjii. „Un semn rău“, strigară războinicii superstițioși văzînd cum comandantul lor strîngea în mîini nisipul țarmului. „Nu, nu“, spuse acesta, „am luat în stăpînire această țară cu amîndouă mîinile. Tot ceea ce vedeți și dincolo de ceea ce se vede, este al nostru“.

Venind din slava de necuprins a Cerului, Domnul Isus Hristos, prin mîinile Sale pironite pe lemnul crucii, a biruit stăpînirea păcatului și a morții, a intrat în stăpînirea lucrurilor pierdute prin uzurpare și apoi spune urmașilor Săi: „Tot ceea ce este al MEU, este al VOSTRU“.

Creștinismul are din nou nevoie de această solie a biruinței Domnului Hristos. Nu numai ideea frumoasă a unui frate mai mare al credinciosului, ci un Mîntuitor crucificat, înviat, mijlocitor al celui credincios la Tronul Tatălui în Sanctuarul ceresc; Unul ce este gata să-și aducă la îndeplinire toate făgăduințele Sale, și să dea fiecăruia răsplata faptelor Sale.

Aceasta este solia lui Dumnezeu ce are în ea puterea mîntuirii. Acesta este mesajul mormîntului gol. Sub acest aspect Thomas Paine a avut dreptate. „Creștinismul este fundamentat pe un mormînt gol“.

Valoarea strugurilor ca aliment și ca medicament

de

I. DĂNEȚIU

Menținerea sănătății și recăpătarea ei este strâns legată de alimentație. Cunoscând că pentru regenerarea sa organismul are neapărată nevoie de anumite substanțe pe care poate să le primească prin hrană, cunoscând marea importanță a fructelor în alimentație, și dacă analizăm compoziția strugurilor, ne vom da seama de marea valoare a lor în menținerea sănătății și în metabolismul alimentar.

Organismul are nevoie de cele patru substanțe ce le poate procura hrana și anume are nevoie de proteine, glucide, grăsimi (lipide) și săruri minerale. Pe toate acestea numai o alimentație rațională și bine echilibrată le va putea procura organismului, dându-i posibilitatea să-și refacă nu numai celulele distruse, ci și energia necesară activității și metabolismului.

Este cunoscut că o hrană compusă numai din grăsimi și cărnuri, deci lipsită de fructe și vegetale, va îngreua activitatea ficatului, a rinichilor și a altor organe menite să contribuie la buna asimilare a ele-

mentelor în organism. Vitaminele, care după cum se știe, nu se găsesc în țesuturile animalelor, ci numai în fructe și legume, neutralizează aciditatea și putrezirile în stomac a unor alimente carnatate. Ele joacă rolul de catalizatori în metabolism, iar lipsa lor duce la tulburări foarte grave și la boli diferite ca: avitaminoza (După Dr. E. Sorin din cartea Dr. I. Maier „Cultura Legumelor“). Mulți nu știu astăzi că îndeosebi pentru copii și tineret fructele sînt un izvor de sănătate și de procurare a substanțelor necesare organismului, fie ele protide, glucide, săruri minerale sau vitamine.

Între fructe, strugurele este socotit de foarte mare valoare în alimentație datorită compoziției lui și ca urmare a proprietăților lui hrănitoare și vindecătoare.

Datorită compoziției sale strugurele devine un aliment deosebit de valoros și totodată un medicament cu efecte deosebite în menținerea și recuștigarea sănătății.

Datorită proprietăților lui diuretice și laxative este întrebuințat cu efect în bolile de rinichi și ale tubului digestiv. Pelița cu simburii strugurelui conține mari cantități de tanin, iar în mulțimea de substanțe minerale pe care le conține găsim soda, calciul, potasiul, acidul fosforic și altele: toate necesare organismului. Strugurii de culoare neagră mai conțin substanța colorantă numită ocianina, care produce o acțiune tonică foarte importantă.

Valoarea deosebită a strugurelui mai constă și în marea cantitate de zahăr natural ce conține, zahăr care face din strugure nu numai un excelent aliment, ci și un valoros medicament. Cantitatea de zahăr din strugure este cu atât mai bogată cu cît fructul este mai copt și mai expus la soare. La strugurii uscați cantitatea de zahăr este mult mai ridicată.

Cantitatea mare de zahăr ce se găsește în struguri le dă o valoare calorică deosebită (900 cal./kg). Cît despre glucoza și levuloza pe care

le conțin strugurii, acestea fac ca ei să fie ușor asimilați de organism fără a mai fi nevoie de transformări. Fiind mai sărac în albuminoide strugurele nu produce res-

turi azotoase. După Dr. Herpin, mustul de struguri poate fi asemănat cu laptele de mamă. Iată, de exemplu, compoziția acestor două băuturi:

	LAPTE DE MAMĂ	MUST DE STRUGURI
Apă	.87	75—83
Substanțe azotoase	1,7	1,7
Substanțe minerale	0,4	1,3
Zahăr	.11	12—13

Datorită proprietăților de mai sus mustul de struguri mai este denumit și lapte vegetal.

O valoare deosebită în alimentație are strugurele atunci când este folosit sub denumirea de cură de struguri sau sub denumirea de cură de must.

Cura de struguri se poate face în general cu orice fel de struguri, dar cei mai buni pentru acest scop sînt cei cu pielea subțire și cu simburii puțini, dar cu carne și zeamă multă. Strugurii pe care-i vom folosi trebuie să fie în primul rînd bine copti. Să fie bine spălați, pentru a îndepărta de pe ei praful, murdăriile și resturile de piatră vînată cu care au fost stropiți. Este recomandat să fie folosite cam 1,50 kg pînă la maximum 2 kg pe zi. Luînd cu o oră înainte de mesele de la prînz și seara cca 500 kg. boabe bine spălate, iar după un interval de aproximativ o oră se poate lua cîte un pahar cu apă minerală. Pe cît posibil, pielețele și simburii trebuie aruncate, întrucît, îngrămădindu-se în stomac, ar putea produce tulburări digestive.

Cura de struguri luată în felul acesta folosește în artritism. Date fiind calitățile sale reînviătoare, alcaline, laxative și diuretice, ea mai folosește bolnavilor de reumatism, cu piatră la rinichi, cu gută și cu boli de ficat.

Prin cantitatea mare de zahăr, grație căreia mărește cantitatea de glicogen din ficat, și prin acțiunea sa asupra secreției fierii, întrebunțarea sa este binefăcătoare în bolile hepatice și chiar în bolile cu pietre la ficat.

În tulburările gastro-intestinale (inflamația intestinelor, constipație) este mult recomandat din cauza calităților sale aperitive, digestive, care se opun putrezirii, (se vor îndepărta pielea și simburii).

În bolile de rinichi ni se spune că face minuni prin proprietățile sale dezintoxicante și diuretice. El este eficient în sporirea eliminării ureei și a acidului uric.

Mai are bune efecte în bolile de nutriție, arterio-scleroze, intoxicații, care sînt mult ameliorate prin folosirea lui.

Pe lingă că este atît de folositor pentru organism luat ca desert la sfîrșitul unei mese, acțiunea sa este mult mai eficientă cînd este mîncat în afară de mese, dimineața pe nemîncate sau seara la culcare și mai ales observînd modalitățile unei cure (ore regulate, cantități regulate descrise mai sus).

Efecte foarte bune dă cura de struguri în constipațiile datorite lezării intestinului.

Mustul de struguri. Mustul de struguri se obține prin presarea strugurilor boabe și stoarcerea lui fie printr-o cîrpă de in curat muiat în apă rece, fie cu ajutorul mașinilor speciale.

Datorită compoziției lui, așa cum s-a arătat mai sus, este asemănat ca valoare cu laptele de mamă, ba din punct de vedere al mistuirii este socotit chiar superior, deoarece nu conține, ca laptele, materii grase, care adesea sînt rău primite de stomacul unora.

Ca să obținem mustul cel mai bun, alegem boabe de struguri sănătoase, cu pielețe subțiri și cît mai carnoase. Acestea vor fi bine spălate pentru a îndepărta de pe ele orice fel de murdărie și resturi de la stropirile strugurilor și apoi, se va extrage mustul. Mustul de struguri este de o valoare nutritivă considerabilă chiar într-o cantitate mică, posedînd proprietatea asimilării perfecte și putînd fi suportat de stomacul și intestinale cele mai delicate. Analizele făcute au arătat că în mustul de struguri se găsește o mare cantitate de glucoză, magneziu, săruri de fier și tanin.

Un bogat conținut în lecitine și fosfați asigură mustului de struguri o valoare considerabilă în ce privește cheștiunea regenerării organismului. Cunoscînd că lecitinele sînt părțile constitutive esențiale ale substanțelor nervoase: materia cerebrală, cerebro-spinală și simpatică, se explică de ce s-a socotit mustul de struguri proaspeți ca aliment indispensabil în toate cazurile cînd bolnavul are nevoie să fie hrănit înainte și după intervențiile chirurgicale.

Bogăția de săruri va aduce o mărire a activității renale, o acțiune laxativă; o acțiune de economisire în ce privește materiile azotate, activitatea funcțiunii hepatice, mai ales a secrețiunii biliare a cărei importanță enormă este destul de cunoscută.

Ca urmare a acestei măriri a activității ficatului, organ purificator prin excelență al corpului omenesc, mustul de struguri a ajutat la vindecarea umflăturilor pielii. El este deci factorul foarte indicat pentru curățirea și dezintoxicarea generală a organismului. Această cură se potrivește tuturor artriticilor lithiașici (care au piatră la ficat sau în alte organe ale corpului), apoi la cei care sînt autointoxicați. (E vorba de persoane care se otrăvesc înșiși, ca urmare a relei funcționări a organelor de eliminare; ficatul și rinichii). Aceste organe găsesc în mustul de struguri proaspeți (sub formă de tartrați) bazele alcaline, (mai ales potasiul), care le sînt necesare pentru neutralizarea excesului lor de aciditate.

În rezumat, mustul proaspăt de struguri posedă în esență o putere stimulantă asupra ficatului și rinichiului a căror funcționare normală condiționează viața. La aceste proprietăți să mai adăugăm apoi acțiunea vitaminelor pentru organismul omenesc și mai ales pentru cei surmenați, limfatici și tuberculoși cărora le înlesnește îngrășarea.

Cura de must de struguri proaspăt trebuie să dureze în medie 3—4 săptămîni, luîndu-se cel puțin 3 pahare de must pe zi, din care cantitate cel puțin jumătate se va lua dimineața pe nemîncate, iar restul înainte de cele două mese principale (după Dr. L. P.).

Dacă nu e posibil să profităm de cura de must proaspăt, putem prepara mustul în așa fel încît cura de must să o putem face în tot cursul anului; desigur, cel mai bun lucru este să facem acest lucru în sezon. Să profităm deci de anotimpul toamnei cînd se găsesc din abundență struguri, mai ales în rodnică noastră țară, făcînd fie o cură de struguri, fie una de must, după cum ne e posibil, lucru care se va dovedi de mare folos.

PAGINI

DIN

VIATA

PRIMEI

BISERICI

CRESTINE

Dacă veți asculta de poruncile mele pe care vi le dau astăzi, dacă veți iubi pe Domnul, Dumnezeu vostru, și dacă-L veți sluji din toată inima voastră și din tot sufletul vostru, El va da țării voastre ploaie la vreme, și-ți vei stringe grîul, mustul și untdelemnul". (Deut. 11,13,14.

În Ziua Cincizecimii, ce a urmat după înălțarea Domnului nostru Isus Hristos, Spiritul Sfînt și-a început noua Sa misiune ca „vicar“ al lui Hristos. Deși El fusese în lume și era la lucru în biserică încă de la început, totuși El nu-și asumase mai dinainte rolul de împuțernicit sau reprezentant al lui Hristos. În acest înțeles al cuvîntului „Duhul Sfînt încă nu fusese dat, fiindcă Isus nu fusese încă proslăvit“ (Ioan 7,39).

Mai înainte ca Mîngîietorul să vină și să ia conducerea definitivă a bisericii, a fost necesar ca Domnul Hristos să Se înfățișeze înaintea tronului pentru a vedea dacă jertfa pe care El o adusese pentru cel păcătos era un preț suficient pentru răscumpărarea lui, și dacă natura Sa omenească putea fi acceptată în părtașia cu Tatăl. Pînă cînd acest lucru urma a fi stabilit odată pentru totdeauna, Isus porunci ucenicilor Lui: „rămîneți în Ierusalim“. Ei nu trebuiau să-și înceapă lucrarea lor pînă ce Isus nu era glorificat și pînă cînd Mîngîietorul nu era cu ei. Revărsarea Duhului Sfînt urma să fie, pentru biserică, semnul vizibil că lucrarea de ispășire a fost deplin aprobată în cer și că Domnul Isus fusese primit din nou la tron. Ce zile solemne pentru biserică au fost atunci acele zile de așteptare! Ce probleme importante erau în balanță!

Cînd Domnul nostru S-a înfățișat înaintea tronului, imediat după înălțarea Sa, El și-a întins înaintea Tatălui Său palmele Sale străpunse de cuie și arătînd către picioarele Sale și către coapsa Sa unde semnele răstîgnirii Sale se puteau vedea, El strigă: „Tată, vreau ca aceia pe care Mi i-ai dat Tu, să fie și ei împreună cu Mine, ca și ei să poată vedea slava Mea, slavă pe care Mi-ai dat-o Tu“. Este această jertfă suficientă? Este de ajuns? Întregul univers așteaptă

aud zicînd Fiului: „Scaunul Tău de domnie, Dumnezeule, este în veci de veci; toiagul domniei Tale este un toiag de dreptate: Tu ai iubit neprihănirea și ai urît nelegiuirea: de aceea, Dumnezeule, Dumnezeul Tău Te-a uns cu un untdelemn de bucurie mai pe sus decît pe tovarășii Tăi... Toți îngerii lui Dumnezeu să I se închine“. Ebr. 1, 8. 9. 6. Da, prețul a fost suficient. Cînd Domnul Isus gustă moartea pe cruce, cînd El purtă păcatele noastre pe lemn, era un preț potrivit pentru a face față tuturor cerințelor Legii. Literalmente El cumpărase răscumpărarea noastră. El luase locul celui păcătos atît de cu totul și suferise pedeapsa pentru păcatele lui, atît de desăvîrșit încît acum era posibil pentru cel păcătos să fie liber. Prin Isus Hristos cei credincioși vor fi „curățiți de orice rău“, și prin meritele Lui ei vor fi primiți „spre lauda slavei harului Său“.

Prin această înștiințare făcută de Tatăl cum că toți îngerii să se închine Fiului, problema dacă jertfa Domnului este suficientă, a fost rezolvată odată pentru totdeauna. A fost găsită o cale prin care cel păcătos poate fi răscumpărat. Și Domnul Isus care stă în fața tronului ca Frate al nostru mai mare, ca Apărător, ca Preot și ca Mîngîietor, este așezat la dreapta Tatălui și astfel restabilit în poziția de egalitate cu Dumnezeu, poziție pe care o deținea înainte de a fi luat natura omenească.

„De aceea și Dumnezeu L-a înălțat nespus de mult, și I-a dat Numele, care este mai pe sus de orice nume; pentru ca, în Numele lui Isus, să se plece orice genunchi al celor din ceruri, de pe pămînt și de sub pămînt, și orice limbă să mărturisească, spre slava lui Dumnezeu Tatăl, că Isus Hristos este Domnul“. Filip 2, 9—11.

Dar acest Hristos care este astfel înălțat este „omul Isus Hristos“. El S-a prezentat înaintea lui Dumnezeu „pentru noi“. El este un reprezentant al celor credincioși, și primirea Sa de către Dumnezeu este strîns legată de primirea noastră la Dumnezeu. Dacă El este primit, atunci acest lucru va deveni de asemenea arvuna sau ga-

Ziua cinzecimii

în tăcere decizia. Ingerii își pleacă urechea să audă răspunsul profetic la această întrebare. Biserica se roagă în cămăruța de sus pentru primire „împreună cu El“. Apoi Tatăl vorbește și în timp ce cuvintele Sale pline de îndurare străbat cerurile, oștile cerești îl

ranția primirii noastre. Și, mulțumim lui Dumnezeu, El a fost primit! Odată cu primirea Sa, El ne-a acordat harul Său prin Prea Iubitul Său Fiu.

Ce adevăr măreț este acest fapt! Ce motiv de bucurie pentru cei credincioși!

Ai fost ispitit vreodată de Satana să pui la îndoială primirea ta de către Dumnezeu? Ai zis în inima ta: „Poate alții pot fi mântuiți, dar eu nu pot fi mântuit? Ai zis acest lucru? Atunci privește către slăvitul tău Domn, deoarece El stă la dreapta Tatălui în ceruri. Dacă prețul pe care Domnul Isus l-a plătit pentru răscumpărarea ta nu ar fi fost în totul îndestulător să ștergă orice păcat al tău și să înfăptuiască completa ta desăvîșire, El nu ar fi fost astfel primit de Tatăl și așezat pe tron. Deoarece El a mers acolo ca reprezentant al tău personal. Pentru tine El a suferit, a sîngerat și a murit; și pentru tine El a fost înviat, a fost înălțat și a fost glorificat. Pentru tine s-a făcut totul atât de deplin ca și cum tu ai fi fost unicul care aveai nevoie de mîntuire. De aceea, cînd Domnul Isus, reprezentantul tău, a fost primit de către Tatăl, primirea ta a fost făcută sigură. Ea a fost cuprinsă în primirea Sa. De aceea întrebarea care se pune acum nu este: „Mă va primi El?“ Acest lucru a fost stabilit, El ne-a făcut posibilă primirea noastră.

Cînd Domnul Hristos a fost astfel încoronat, primul Său gînd a fost să îndeplinească binecuvîntarea făgăduită de a trimite bisericii pe Mîngietorul. Era ziua de sîrbătorire a Cincizecimii. „În ziua Cincizecimii, erau toți împreună în acelaș loc. Deodată a venit din cer un sunet ca vijitiul unui vînt puternic, și a umplut toată casa unde ședeau ei. Niște limbi ca de foc au fost văzute împărțindu-se printre ei, și s-au așezat cîte una pe fiecare din ei. Și toți s-au umplut de Duh Sfînt“. Faptele 2, 1-4.

Apostolul Petru, vorbind sub inspirația Duhului Sfînt, a pus această experiență din ziua Cincizecimii în strînsă legătură cu înălțarea la cer a Domnului Isus. „Dumnezeu a înviat pe acest Isus, și noi toți sintem martori ai Lui. Și acum, odată ce S-a înălțat prin dreapta lui Dumnezeu, și a primit de la Tatăl făgăduința Duhului Sfînt, a turnat ce vedeți și auziți“. Faptele 2, 32, 33.

Astfel „cînd Hristos intră pe porțile cerești, El fu întronat într-o atmosferă de adorație din partea îngerilor. De îndată ce se termină această ceremonie, Spiritul Sfînt Se coborî asupra ucenicilor în torrente bogate, iar Domnul Hristos fu mărit într-adevăr, chiar cu mărirea pe care El o avusese la Tatăl din veșnicie.

Conform făgăduinței Sale, El trimisese urmașilor Săi Spiritul Sfînt din cer, ca semn că El primise toată puterea în cer și pe pămînt, și că El era Unsul poporului Său“.

Dar experiența din ziua Cincizecimii avea un alt înțeles și scop. Prin anunțarea plecării Sale ucenicilor întristați Domnul Isus le explicase că mânia Sa trebuie să cadă acum pe ei. Însă biserica nu

era pregătită pentru aceasta. Ucenicii nu erau nici măcar uniți într-o inimă și un cuget. Petru se lepădase de trei ori de Domnul lui; Iacob și Ioan miniaseră pe ceilalți în căutarea după poziții înalte în împărăție; Toma declarase în mod deschis lipsa lui de credință; Petru, Iacob și Ioan nu fuseseră în stare să vegheze nici măcar o oră în acea noapte hotărîtoare din Ghetsemani; și la cruce toți au părăsit pe Domnul lor. Ei erau o grupă de oameni simpli, de diferite ocupații, și deși ei fuseseră cu Domnul în timpul slujirii Sale pe pămînt, cu toate acestea ei nu învățaseră secretul slujirii și a părtășiei creștine. Soarta bisericii nu putea fi încredințată în mîinile unor astfel de reprezentanți nestatornici. Ei puteau să fie conlucrători, făcîndu-se de folos, însă ei trebuiau să aibă conducerea dinvîin, trebuia să fie în strînsă legătură cu izvoarele creștine ale puterii și ale harului, dacă urmau să continue lucrarea cea sfîntă pe care o începuse Învățătorul lor.

Mai înainte de a-și începe lucrarea lor, ei trebuiau să se foșosească prilejul de a-și pregăti inimile în vederea primirii puterii divine. Astfel El „le-a poruncit să nu se depărteze de Ierusalim, ci să aștepte acolo făgăduința Tatălui, pe care, le-a zis El“, ați auzit-o de la Mine. Căci Ioan a botezat cu apă, dar voi, nu după multe zile, veți fi botezați cu Duhul Sfînt... ci voi veți primi o putere, cînd se va pogorî Duhul Sfînt peste voi, și-Mi veți fi martori în Ierusalim „în toată Iudea, în Samaria, și pînă la marginile pămîntului“. Faptele 1, 4, 5, 8.

Această poruncă de a aștepta, și de a urmări venirea Mîngietorului a fost o somare divină adresată ucenicilor pentru a-și pune casa în ordine și a se pregăti în vederea primirii Oaspetelui ceresc. Făgăduința Duhului Sfînt prin profetul Ioel era condiționată printr-o astfel de pregătire! (Ioel 2).

Să se noteze bine faptul că numai după o astfel de pregătire, Duhul Sfînt urma să vină. De aceea cele zece zile de răminere în Ierusalim erau atât de necesare pentru membrii primei biserici. Mai înainte ca Mîngietorul să fi putut pune stăpînire pe ei a trebuit să aibă loc o detronare a eului. Înainte ca ei să fi putut fi umpluți cu Duh Sfînt inimile lor a trebuit să fie golite, curățite și pregătite. Lumina ce urma să vină nu putea să stea la un loc cu întunericul ce umplea inimile lor. Domnul Hristos nu putea să pactizeze cu Satana.

„Atunci ei s-au întors în Ierusalim din muntele numit al Măslinilor, care este lîngă Ierusalim, departe cit un drum în ziua Sabatului. Cînd au ajuns acasă, s-au suit în odaia de sus, unde stăteau de obicei. Erau: Pêtru, Iacob, Ioan, Andrei, Filip, Toma, Bartolo-

meu, Matei, Iacob, fiul lui Alfeu, Simon Zilotul și Iuda, fiul lui Iacob. Toți aceștia stăruiau cu un cuget în rugăciune și în cereri, împreună cu femeile și cu Maria, mama lui Isus, și cu frații Lui“. Faptele 1, 12-14.

Ce atmosferă minunată trebuie să fi fost acolo! Oameni care erau pe față geloși și invidioși unii pe alții s-au adunat laolaltă. Ei și-au mărturisit greșelile unii altora și păcatele lor lui Dumnezeu. Ei au învățat fiecare să „socotească pe celălalt mai vrednic decît pe ei înșiși“. În timp ce se rugau pentru binecuvîntarea cerească, micile lor neînțelegeri păreau a dispăre, și ei au ajuns „una în gîndire și simțire“. Fără îndoială că o profeție a acestei experiențe a fost aceea pe care a exprimat-o Psalmistul, cînd exclamă:

„Iată, ce plăcut și ce dulce este să locuiești frații împreună“. Este ca untdelemnul de preț, care, turnat pe capul lui, se pogoră pe barbă, pe barba lui Aaron, se pogoră pe marginea veșmintelor lui. Este ca roua Hermonului, care se pogoră pe munții Sionului; căci acolo dă Domnul binecuvîntarea, viața, pentru veșnicie“. Psalmul 133.

Nu mai după ce această unire frățească fusese pusă în practică, binecuvîntarea promisă veni și casa unde ei ședeau se umplu de prezența lui Dumnezeu. Ca un semn vizibil al prezenței Sale „niște limbi ca de foc“ s-au așezat pe fiecare din cei prezenți, „și toți s-au umplut de Duh Sfînt“. Adevărul Conducător era acum în fruntea bisericii lui Hristos, și ea era gata de a trece imediat la îndeplinirea marelui ei mandat.

Era un moment prielnic să facă un început. Sărbătoarea Cincizecimii făcuse ca mii de oameni din toate națiunile să se adune la Ierusalim. Acest lucru devenise subiectul principal de discuție în tot Ierusalimul. Toți se mirau, se minunau și ziceau unii către alții. „Toți aceștia care vorbesc, nu sînt Galileeni? Cum dar îi auzim în limba noastră, în care ne-am născut?“ Faptele 2, 6-8. Aceasta a fost prima minune săvîșită de biserica Noului Testament prin Duhul Sfînt. Ucenicii nu aveau ocazia de a cunoaște limbile acestor mulțimi care ascultau, și Duhul Sfînt și-a manifestat dumnezeirea și atotputernicia Sa prin miraculoasa înregistrare a darului vorbirii. Petru, principalul vorbitor din acea zi, predică unei mulțimi cuprinsă de teamă respectuoasă, pe Hristos și pe Acesta răstignit. El spuse despre învierea, înălțarea și despre proslăvirea Sa; el predică pocăința și botezul pentru iertarea păcatelor.

Astfel biserica cea nouă fusese pregătită pentru sarcina dată de Dumnezeu. Domnul Isus făgăduise

(continuare în pag. 20)

După cum am văzut, legumele verzi sînt o sursă deosebit de bogată în vitaminele și mineralele care sînt atît de necesare în alimentația omului încît nu pot lipsi fără a provoca în organism perturbații și chiar îmbolnăviri.

Legumele verzi asimilînd din energia solară clorofila atît de bogată o transformă în combinații de săruri pe care le redă organismului în starea cea mai pură și cea mai directă. Aceste combinații de săruri, ca și vitaminele, sînt deosebit de folositoare pentru fixarea în organism a părților componente din hrană (glucide, lipide, etc.).

Totodată, pe lîngă valoarea arătată mai sus, legumele mai au și o deosebită valoare alimentară, și datorită sărurilor și celulozei ce o conțin, reglementează în chipul cel mai fericit buna funcționare a stomacului și intestinelor; devin deci un deosebit de valoros purgativ natural pentru cei cu stomacul suferînd. Se mai cunoaște că foarte multe boli și chiar cancerul provine în multe împrejurări din răniri ce nu pot fi vindecate repede, ceea ce produce aproape în mod regulat constipațiile acute. Folosînd în largă măsură legumele verzi, și pe cît posibil crude, vom evita astfel de situații.

După unele cercetări, foile de salată bătute de soare au fost găsite cu un mare depozit de fier în ele, ceea ce iarăși este deosebit de folositor, aducînd organismului valoroasă energie înmagazinată din razele solare. Pe lîngă aceasta, elementele componente ale legumelor sînt pentru organism cele mai fericite depozite de viață pe care le pun la dispoziția organismului cu cît aceste legume sînt mai proaspete și mai bine bătute de soare, ele sînt mai valoroase.

Între legumele verzi ce pot fi consumate crude ca salate, enumerăm de data aceasta salata de grădină cultivată, salata de foi de măcriș, salata de foi de pădărie cum și salata de foi de spanac. Ne vom ocupa îndeosebi de primele trei, întrucît despre ultima am mai scris cu altă ocazie.

Compoziția în vitamine a legumelor arătate mai jos ne este edificatoare în ce privește salata. Așa de exemplu:

Vitamina A, se găsește în: spanac, morcovi, salate, varză creafă, varză roșie, fasole verde. Aici o găsim în cea mai naturală stare. Ea mai poate fi găsită și în alte alimente, însă de mai puțină valoare. Vitamina A asigură creșterea și pune organismul la adăpost de diferite infecții; aduce un bogat sortiment de provitamine și reglează echilibrul mineral în sine.

Vitamina B₁, numită vitamina antinevralgică, numită și anti-beriberi, deoarece în vindecarea bolii beri-beri are un efect deosebit de fericit; ajută contra reumatismului, iar lipsa ei dă astenie generală. Se găsește în starea cea mai naturală

VALOAREA NUTRITIVĂ A LEGUMELOR VERZI

— SALATELE —

de

I. DĂNEȚIU

în: spanac, varză albă, morcovi, salată, praz, roșii, cartofi.

Vitamina B₂, care are efect asupra creșterii, nervilor și ochilor numită și vitamina anti-anemică se găsește în legume verzi, salate diferite, etc.

Cunoscuta vitamina C, denumită și antiscorbucică și din cauza lipsei căreia se ivesc ulceratii, singerarea gingiilor și altele, dirijînd metabolismul din organism cum și creșterile celulare, se găsește în: lămii, portocale, salate, fragi, roșii, cartofi, pătrunjel, măcieș, varză albă și de Bruxelles.

Vitamina E și E₁, care ajută la păstrarea și continuarea vieții se găsește în legume crude și fierte, cereale, salate, lapte, ouă etc. Cele crude fiind mai bogate.

În țara noastră găsim o mare abundență de măcriș și pădărie, două plante care dau prin foile lor o salată excelentă. În urma analizelor chimice ce s-au făcut se arată că frunzele și chiar rădăcinile de pădărie conțin numeroase elemente nutritive, printre care: taroxin, inulin, vitamina D — care are un efect favorabil asupra prevenirii și vindecării rahitismului și ajută la metabolismul calciului și fosforului în organism. Apoi mai conține cholin, acid P-oxiphenyl acetic, acid tartric, zahăr și ulei eteric.

Măcrișul conține pe lîngă o mare cantitate de vitamina C, acid oxalic, acid crysophan, calciu, fier, mangan, phytosterol, ulei eteric, emodin, etc. fiind foarte indicat în combaterea stărilor de anemie, de avitaminoză și de proastă funcționare a intestinului gros.

Toate aceste salate consumate, stimulează funcțiunea pancreasului, a ficatului, a rinichiului, a glandelor salivare și gastrice, a aparatului circulator, etc. În special acțiunea de stimulare se exercită asupra ficatului și asupra vezicii biliare, influențînd prin aceasta întregul proces al metabolismului. Efecte favorabile exercită aceste substanțe și asupra stărilor de artrită, reumatism, obezitate, scleroză și afecțiuni ale singelui.

Măcrișul amestecat cu frunze de pădărie, ca salată este și mai eficient.

Redăm mai jos după lucrarea „Cultura legumelor“ de I. Mayer, și compoziția în săruri a salatei și măcrișului.

Săruri	Salată	Măcriș
Ca	33,4	98
Fe	1,7	13
Cu	0,10	0,20
P	32—41	73
Zn	0,4	0,6
ClNa	130	112

După cum am arătat, salatele trebuie folosite pe cît posibil crude și cît mai tinere și mai proaspete. Ele trebuie preparate în mod foarte simplu și anume: foarte bine spălate cu apă, foaie cu foaie; amestecate cu puțină frunză de pătrunjel proaspătă, sare dacă se poate deloc sau foarte puțină întrucît ele sînt bogate în săruri. Se va folosi puțin untdelemn din cel mai bun, pentru a nu strica gustul salatei. Untdelemnul este necesar pentru combaterea în stomac a acizilor din salate. Acritul salatei se poate face cu: zeamă de lămie, bulion de corderoși, iaurt proaspăt sau lapte prins. Să se evite pe cît posibil oțetul sau sarea de lămie care dăunează stomacului.

Se mai poate prepara salata combinată cu ridichi tăiate felii subțiri cu ceapă verde și cu cîteva cartofi fierți, tăiați felii subțiri. În cazul acesta, vom căpăta și o salată hrănitoare, dar și un aliment deosebit de valoros, simplu dar sănătos. În această mîncare se mai pot pune cîteva măsline și felii de ou fiert, dar nu prea tare, din care, pentru cei cu vîrsta mai înaintată se va îndepărta albușul. Mîncată cu pîine de graham, acest aliment va fi bine prețuit.

Folosite cît mai simplu, așa cum am arătat mai sus, salatele vor fi o mare binecuvîntare pentru organism.

Pe lîngă foloasele mari arătate mai sus, salata se poate și cultiva ușor, ceea ce mărește posibilitatea fiecărei gospodine de a o avea la îndemînă, iar măcrișul și pădăria stă la îndemînă oricui prin finețe și prin grădini, dar n-o culeg și n-o prețuiesc cei ce nu cunosc valoarea lor.

Cît despre salata de grădină, ea se seamănă în grădină în serii ca și ridichile de lună la fiecare trei săptămîni, începînd de la a doua jumătate a lunii martie pînă toamna, și în felul acesta vom avea mereu salată proaspătă.

Salata de iarnă este un soi anuit care suportă iernatul. Se seamănă pe la sfîrșitul lunii august în straturi pe rînduri. După ce a răsărit și a căpătat 3—4 foi se rărește după trebuință, iar firele smulse se pot răsădi pentru complectarea altor rînduri în gropițe cu apă, punîn-

du-se cît mai adînc în pămînt. Pînă la venirea zăpezii salata a crescut binișor. Cînd vine gerul o acoperim cu frunze uscate cu paie. Primăvara de îndată ce se desprimăvărează ea va forma căpățîni. Dacă iarna nu este îngheț și salata a fost binișor crescută putem recolta din ea. Pentru lunile de iarnă, dacă nu e posibil, putem face rame de aceeași dimensiune cu stratul, iar cînd vine înghețul aceste rame le punem peste strat pe care-l acoperim cu sticlă, iar de jur împrejur punem pe dinafară bălegar. Cînd gerul este mai

mare acoperim și cu rogojini, observînd ca să dăm cît mai multă lumină straturilor, în care scop ori de cîte ori se moaie gerul, îndepărțăm rogojinile. În acest fel, recolta nu încetează nici iarna, nici vara.

Cantitatea de semințe este de circa 5 gr. la 250 m.p. Sămînța trebuie procurată din locuri sigure care să ne garanteze soiul cel mai bun.

Pentru astfel de verdețuri trebuie folosită orice bucățică de pămînt de pe lîngă casă, pe care în felul acesta îl vom fructifica în cel mai înțelept mod.

PAGINI DIN VIAȚA PRIMEI BISERICI CREȘTINE

— Ziua cincizecimmii —

(urmare din pag. 18)

că prin Duhul Sfînt ei vor avea putere nelimitată în îndeplinirea lucrării lor. „Adevărat, adevărat, vă spun, că, cine crede în Mine, va face și el lucrările pe care le fac Eu; ba încă va face altele și mai mari decît acestea; pentru că Eu Mă duc la Tatăl”. Ioan 14, 12.

În îndeplinirea acestor făgăduințe vedem că minunile săvîrșite de Isus erau acum săvîrșite de ucenicii Lui în număr și mai mare. Posibilitățile inepuizabile ale cerului erau puse la dispoziția bisericii, și ea mergea înainte. Spiritul Sfînt era pentru ei chiar prezența Domnului Hristos în suflet, și inimile credincioșilor tresăltau de prezența conștientă a Domnului lor înălțat. În puterea acestei Prezențe, ei împlineau Ioan 14, 12.

Domnul Isus folosi multe simboluri pentru a ilustra multiplele calități și funcții ale Duhului Sfînt. Astfel El este personificat ca fiind: foc, porumbel, apă, rouă, rîuri, untdelemn pentru ungere etc. Una din favoritele comparații sau simboluri totuși, este ploaia. Acest simbol este folosit ca un semn al plînătății prezenței și puterii Spiritului Sfînt, și a minunatei reînviatorii și creșterii ce urma după revărsarea Sa. Astfel citim în profeție: „El se va revărsa ca o ploaie, care cade pe un pămînt cosit, ca o ploaie repede, care udă cîmpia. În zilele Lui va înflori cel neprihănit, și va fi belșug de pace pînă nu va mai fi lună”. Ps. 72, 6. 7.

„Pînă cînd se va turna Duhul de sus peste noi; atunci pustia

se va preface în pămînt, și pomătul va fi privit ca o pădure. Atunci nepărtinirea va locui în pustie, și neprihănirea își va avea locuința în pomăt. Lucrarea neprihănirii va fi pacea, roada neprihănirii: odihna și liniștea pe vecie”. Is. 32, 15—17.

Această comparație putea fi ușor înțeleasă de locuitorii din Palestina. Acolo ei se bucurau anual de două anotimpuri ploioase, cunoscute sub numele de ploaia timpurie și ploaia tîrzie. Ploaia timpurie venea primăvara, tocmai în timpul semănăturii seminței. Prin belșugul ploilor torențiale pămîntul tare,

înțelenit se inmuia și era făcut bun pentru arat și semănat sămînța. Acest anotimp era urmat de unul secetos, dar înainte de timpul secerișului venea un alt anotimp ploios, care făcea grîul să se coacă pentru seceriș. Fără aceste anotimpuri ploioase efortul agricultorilor ar fi fost zadarnic. Împreună cu ei lucrătorii strîngeau o recoltă bogată.

La fel trebuia să fie și cu venirea Mingiilor. El urma să vină ca ploaie „timpurie” și ploaie „tîrzie”. El trebuia să pregătească ogorul înțelenit al inimilor pentru a-l desțeleni și a semăna sămînța, și tot El urma să ude sămînța și s-o facă să crească și să aducă rod. Și deoarece ziua Cincizecimii căzu chiar la începutul Bisericii Creștine, primirea Duhului Sfînt în acel timp trebuie să fie înțeleasă ca fiind ploaia timpurie. Sub influența ei ucenicii și-au îndeplinit sarcina încredințată lor. (Col. 1, 23).

MIHAIL POPA

ERATĂ

În numărul 1—2 (ianuarie-februarie) 1962 al revistei noastre, în articolul „La a patruzecia aniversare a revistei noastre”, s-a strecurat o greșeală. Anul cînd a fost organizată „Uniunea Comunităților Evanghelice ale Adventiștilor de Ziua a Șaptea din România”, este 1920 și nu 1921, cum din greșeală a fost scris.

În același număr la pag. 12, coloana a 3-a, paragraful 2, se va citi astfel: „În ceea ce privește mîntuirea, fiecare suflet care crede este — dependent — de harul lui Dumnezeu...!”

FIUL LUI DUMNEZEU

ȘI

FIUL OMULUI

EVANGHELIA DUPĂ IOAN

„Și cuvîntul s-a făcut timp, și-a locuit printre noi, plin de har și de adevăr”, Ioan 1, 14.

vîntul, Isus Hristos, este o ființă cu totul distinctă de cea a Tatălui. Așa cum contextul prezintă în mod clar, Cuvîntul a fost cu Dumnezeu într-un sens unic și exclusiv. Cuvîntul a fost „cu Dumnezeu” în veșnicile trecute, dar El a devenit „trup” pentru a fi „cu noi”. Este imposibil a înțelege importanța întrupării și ea nu poate fi înțeleasă decît numai pe temeiul existenței din veșnicii a Domnului Hristos cu Dumnezeu și ca asociat al lui Dumnezeu...!”

„Cuvîntul era Dumnezeu”, prin aceasta Ioan arată că, Cuvîntul era părtaș naturii divine — dumnezeirii — și că El era divin în sensul cel mai absolut.

— Primirea Cuvîntului conferă dreptul de fii spirituali celor ce cred.

„Dar tuturor celor ce... cred în Numele Lui, le-a dat dreptul să se facă copii ai lui Dumnezeu” (Ioan 1,12).

— Ioan înfățișează astfel acest proces spiritual — „Născuți nu din singe, nici din voia firii lor, nici din voia vreunui om... ci din Dumnezeu” (Ioan 1,13; 1 Petru 1,23; Iacobi 1,18).

— Iată tabloul pe care pana a acestui minunat apostol ni-l prezintă, cu privire la felul în care FIUL LUI DUMNEZEU, a devenit FIUL OMULUI.”

„Și Cuvîntul S-a făcut trup, și a locuit printre noi, plin de har și de adevăr”. Ioan 1, 14.

„Domnul Hristos nu putea veni în lumea aceasta cu slava pe care El o avea la tronul Tatălui, în curțile cerești. Căci mărăția slavei Sale nu putea fi suportată. De aceea El își acoperi divinitatea Sa cu haina trupului omenesc, dar El nu se despărți de divinitatea Sa. Un Mîntuitor divin-uman, El a venit să se așeze în fruntea celor ce

Din toate punctele de vedere este bine a arăta anul 90 d. Hr. ca anul în care a fost scrisă evanghelia după Ioan. Data aceasta se cuprinde și în perioada în care a trăit apostolul al cărui nume îl poartă Evanghelia. Profunzimea maiestosoasă a înțelegerii naturii și scopul întrupării Domnului Hristos prezentată în evanghelia lui Ioan, face dificilă presupunerea că un altul decît Ioan—ucenicul iubirii—ar putea fi autorul.

Ioan se deosebea de restul celor doisprezece apostoli, fiind cunoscut ca „Ucenicul pe care-l iubea Isus” Ioan 21,20. Între el și Domnul Hristos s-a dezvoltat o legătură de prietenie mai strînsă, mai intimă decît aveau ceilalți cunoștință.

După cum numai singur Hristos a fost în stare să descopere pe Tatăl în mod desăvîrșit, fiind singurul care-L cunoaștea, tot astfel, Apostolul Ioan a fost în mod perfect calificat să prezinte în evanghelia sa, sublimele adevăruri cu privire la Domnul Hristos.

Și Cuvîntul S-a făcut trup.

— Relatarea lui Ioan cu privire la Domnul Hristos.

El spune în Ioan 1,1 p.p.: „La început era Cuvîntul, și Cuvîntul era cu Dumnezeu...”

Din zilele veșniciei, Domnul Isus Hristos a fost una cu Tatăl; El a fost „chipul lui Dumnezeu”, imaginea maiestății și măreției Sale, „strălucirea slavei Sale”. El a venit în mijlocul nostru pentru a manifesta, pentru a face cunoscut această slavă. De aceea despre El a fost profetizat că, numele lui va fi Emanuel.”

„Cuvîntul a fost din veșnicii dar niciodată El nu luă trup omenesc. Dar, la împlinirea vremii, Cuvîntul S-a făcut, sau mai corect — a devenit — trup (vers. 14). Astfel Domnul Hristos care a fost totdeauna Dumnezeu (Ioan 1,1; Ebr. 1,8) a luat chip de, a devenit, om (Ioan 1,14; Filip. 2,7).

— Care este legătura dintre Cuvînt și Dumnezeu?

Tot Apostolul Ioan (Ioan 1,1 u.p.) spune referitor la această întrebare: „Cuvîntul era cu Dumnezeu, și Cuvîntul era Dumnezeu”.

„Faptul că Cuvîntul a fost — cu Dumnezeu — adică cu Tatăl, lucrul acesta atestă cu putere că El, Cu-

au păcătuit, să împărtășească viața lor de la naștere și pînă la mor-mint.

— El aduce cu Sine har, adevăr și descoperă pe Tatăl.—(Ioan 1, 16—18) „Dumnezeu a văzut că o descoperire mai clară decît natura era necesară pentru a înfățișa atît personalitatea Sa cît și caracterul Său. El trimise pe Fiul Său în lume ca să descopere — atît cît putea privirea și cunoașterea

omenească pricepe — natura și atributele Dumnezeului Cel Nevăzut“.

Isus și Nicodim

— Domnul Isus, Nicodim și problema nașterii din nou. — (Ioan 3,1—3).

„Între Farisei era un om cu numele Nicodim, un fruntaș al Iudeilor. Acesta a venit la Isus, noaptea și I-a zis: 'Învățătorule, știm

că ești un Învățător venit de la Dumnezeu; căci nimeni nu poate face semnele pe care le faci Tu, dacă nu este Dumnezeu cu el'.

Drept răspuns, Isus i-a zis: 'Adevărat îți spun că, dacă un om nu se naște din nou, nu poate vedea împărăția lui Dumnezeu“.

El, Nicodim, dorea foarte mult să vorbească cu Domnul Isus Hristos, dar nu îndrăznea să-L vadă în mod deschis. Ar fi fost umilitor

Isus i-a răspuns: „Adevărat, adevărat îți spun, că, dacă nu se naște cineva din apă și din Duh, nu poate să intre în Împărăția lui Dumnezeu“.

pentru un conducător al Iudeilor, să arate că simpatizează cu un învățător așa de puțin cunoscut pînă atunci. Iar dacă lucrul acesta ar fi ajuns la cunoștința Sinedriului, ar fi făcut ca asupra lui să se reverse disprețul și bănuielile lor. În cele din urmă s-a hotărît să meargă la El pe ascuns, sub pretextul că dacă ar fi mers pe față, și alții ar fi urmat pilda lui. Aflînd prin cercetări anume făcute, că locul unde Se retrage Mîntuitorul este pe muntele Măslinilor, el așteptă pînă adormi orașul și apoi se duce să-L caute.

— Fără să răspundă cuvintelor lui, Mîntuitorul enunță acest mare adevăr. — (Ioan 3,3) Cel credincios ca să fie în adevăr credincios trebuie să treacă prin experiența nașterii din nou. Pentru aceasta este nevoie ca în noi „o putere să lucreze dinăuntru, o viață nouă, de sus, să pulseze în toată ființa celui credincios, mai înainte ca să se producă schimbarea de la păcat la sfințenie. Puterea aceasta este Domnul Isus Hristos.

— Mîntuitorul ținu să corecteze gîndirea literalistă a interlocutorului nocturn. (Ioan 3,4—5).

Domnul Isus ținu să spună în mod hotărît lui Nicodim: „Nu controversa sau discuția cu privire la problemă, va fi de un real ajutor în acest caz; nu argumentul era cel ce era chemat a aduce lumină sufletului. Trebuie să ai o inimă nouă, căci altfel nu se pot discerne lucrurile Împărăției lui Dumnezeu. Trebuie să te naști din nou. Pînă cînd această schimbare nu va avea loc, făcînd toate lucrurile noi, cele mai puternice dovezi ce ar putea fi aduse, ar fi fără de folos. Lipsa este în inima ta; totul trebuie schimbat, sau altfel nu poți vedea Împărăția lui Dumnezeu“.

— Deosebirea între cele ale firii și ale Duhului. — „Ce este născut din carne, este carne, și ce este

născut din Duh, este duh“ (Ioan 3,6). — Cum ilustrează Mîntuitorul aceasta? (Ioan 3,7,8).

Vîntul, mișcarea și lucrarea lui, este luat de Mîntuitorul ca exemplu. Asemenea lui, care este invizibil, dar ale cărui efecte sînt văzute și simțite, este Duhul lui Dumnezeu în lucrarea lui asupra inimii omenești: Această putere regeneratoare, pe care ochiul omenească n-o poate vedea, dă loc unei vieți noi în suflet; el crează o ființă nouă după chipul lui Dumnezeu. În timp ce lucrarea Duhului lui Dumnezeu este tăcută, liniștită și imperceptibilă, efectele ei se văd. Dacă inima a fost renăscută prin Duhul lui Dumnezeu, atunci viața zilnică va da mărturie despre lucrul acesta.

„Nicodim I-a zis: „Cum se poate face așa ceva?“

— Interesul și ignoranța lui Nicodim date pe față!

„Nicodim I-a zis: 'Cum se poate face așa ceva?'“ (Ioan 3,9).

— Domnul răspunde printr-un mare și presant adevăr — (Ioan 3,10—12).

Dacă Nicodim nu putea primi învățăturile Domnului Hristos, care ilustrau lucrarea harului asupra inimii, cum putea înțelege el atunci natura slăvitei Sale împărății cerești? Neputînd să înțeleagă natura lucrării Domnului Hristos pe

pământ, el nu putu să înțeleagă nici lucrarea Sa din ceruri.

— De unde spunea Ioan că este Isus Hristos?

El precizează că Domnul Isus Hristos este din ceruri (Ioan 3,13). Căci nimeni afară de El nu s-a suît sus în ceruri.

— Mîntuitorul ilustrează (Ioan 3,14) propriul Său sacrificiu.

Acum se vorbea despre lucruri cunoscute de Nicodim. Simbolul șarpelei înălțat îi explica misiunea Mîntuitorului... Era simbolul Domnului Hristos.

Sînt mii de așa numiți creștini, care au nevoie să învețe același adevăr pe care l-a învățat Nicodim prin șarpele înălțat...

Niciodată mai înainte nu a existat o cunoaștere a Domnului Hristos ca atunci cînd El atîrna pe Iemnul crucii, între cer și pământ. În inimile multora dintre cei ce au văzut scenele crucificării și care au auzit cuvintele Mîntuitorului, lumina adevărului strălucea puternic. Împreună cu Ioan Botezătorul ei puteau spune — „Iată Mielul lui Dumnezeu care ridică păcatele lumii“.

— Motivul înălțării Fiului Omului pe cruce.

La fîntina lui Iacob.

„Isus I-a răspuns : „Oricine va bea din apa aceasta, îi va fi iarăși sete. Dar oricine va bea din apa pe care i-o voi da Eu, în veac nu-i va fi sete; ba încă apa, pe care i-o voi da Eu, se va preface în El într-un izvor, de apă, care va țîșni în viața veșnică“ (Ioan. 4, 13, 14).

— Motivul trecerii Domnului Hristos prin Samaria — (Ioan 4, 1—4).

Din tact față de Farisei și iubire față de Ioan Botezătorul Isus se retrase din Iudeea. Motivul pentru această temporară retragere din Iudeea era acela de a evita un conflict nefolositor cu Fariseii pe de o parte, și cu Ioan și ucenicii săi pe de altă parte. Hotărîrea aceasta n-a fost dictată de frică, ci din prudență (Mat. 10, 23).

— Omul Isus Hristos însetat — (Ioan 4,5—8).

„Dă-Mi să beau“, i-a zis Isus.

Ura dintre Iudei și Samariteni oprea pe femeie să facă un bine lui Isus, dar Mîntuitorul căuta să afle cheia pentru inima ei, și cu

„Pentru ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viața veșnică“ (Ioan 3,16).

Toți cei ce au trăit pe pământ au simțit înțepătura mortală a „șarpelei celui vechi, numit Diavolul sau Satana“. Efectele fatale ale păcatului pot fi îndepărtate numai prin prevederile planului făcut de Dumnezeu. Israeliții își scăpau viața privind la șarpele de aramă înălțat de Moise. Ei trăiau pentru că credeau cuvîntul lui Dumnezeu, și se încredeau în mijloacele prevăzute pentru însănătoșirea lor. Tot astfel și cel păcătos trebuie să privească la Hristos și să trăiască. El a primit iertarea prin credința în jertfa ispășitoare a Domnului Hristos.

— Iată cum prezintă Apostolul Ioan sublimul tablou al planului de mîntuire — (Ioan 3,16—17).

„Fiindcă atît de mult a iubit Dumnezeu lumea, că a dat pe singurul Lui Fi, pentru ca oricine crede în El, să nu piară, ci să aibă viața veșnică“.

A crede în Domnul Hristos ca fiind numai Mîntuitor al lumii, aceasta nu va aduce niciodată vindecarea sufletului. Credința care aduce mîntuirea nu este numai o simplă acceptare a adevărurilor Evangheliei. Adevărata credință este aceea care primește pe Hristos ca un mîntuitor personal.

tactul produs de dumnezeiasca Lui iubire ceru, nu oferî, o facere de bine. Dacă ar fi oferit un bine s-ar fi întîmplat să fie refuzat; dar încrederea deșteaptă încredere.

— Cum reacționează Samariteanca? „Cum Tu, Iudeu, ceri să bei de la mine, femeie Samariteancă?“ (Ioan 4,9).

— Darul Fiului lui Dumnezeu nu întîrzie să se prezinte — (Ioan 4,10).

„Dacă ai fi cunoscut tu darul lui Dumnezeu, și cine este Cel ce-ți zice? 'Dă-Mi să beau...'“

În discuția pe care Mîntuitorul a avut-o cu Samariteanca, Mîntuitorul nu disprețuie fîntina lui Iacob — punct de mîndrie al Samaritenilor — ci căută a înfățișa Samaritencei ceva mai bun, mai trainic, ceva ce se făcea dorit.

— „Ești Tu oare mai mare ca părintele nostru Iacov?“ Ioan 4, 11—12).

— Domnul Isus Hristos răsplătește acest interes printr-o descoperire spirituală de mare însemnătate — (Ioan 4,13—14).

„Apa de care vorbea aici Domnul Isus Hristos era descoperirea harului în Cuvîntul Său; spiritul Său, învățăturile Sale, sînt ca o fîntină satisfăcătoare pentru orice suflet. Cuvîntul adevărului este asemenea unui izvor răcoritor de apă, pururi îndestulătoare.

„Doamne“, I-a zis femeia, „dă-mi această apă, ca să nu-mi mai fie sete, să nu mai vii pînă aici să scot“.

— Isus își descoperă divinitatea Sa (Ioan 4,16—18).

„Du-te“, i-a zis Isus, „de cheamă pe bărbatul tău, și vino aici“.

Femeia I-a răspuns: „N-am bărbat“. Isus i-a zis: „Bine ai zis că n-ai bărbat. Pentru că cinci bărbați ai avut; și acela pe care-l ai acum, nu-ți este bărbat. Aici ai spus adevărul“.

— „Doamne“, I-a zis femeia, „văd că ești proroc“. Ioan 4, 19.

Ascultătorul tremura. O mîină misterioasă întorcea paginile istoriei vieții sale, aducînd la lumină aceea ce ea spera să țină pentru totdeauna ascuns. Cine era Acela care putea citi secretele vieții sale?

— Cum trebuie să fie închinarea? (Ioan 4,20—24).

Religia nu trebuie redusă la forme și ceremonii. Religiunea ce vine de la Dumnezeu este singura religie ce duce la Dumnezeu. Pentru a-I servi în mod drept, noi trebuie să fim născuți din nou. Lucrul acesta va curăți inima și va renaște mintea, dîndu-ne o nouă capacitate de a cunoaște și iubi pe Dumnezeu. Aceasta ne va da putința ascultării de bună voie de toate cerințele Lui. Aceasta este adevărata închinare.

— Mîntea și cunoștința ei fură luminate — (Ioan 4,25).

„Știu... că are să vină Mesia; cînd va veni El, are să ne spună toate lucrurile...“.

În fața celor întîmplate, inima ei izbucni într-o puternică cercetare. Își aduse aminte de învățăturile profetilor. Nu cumva, El este Acela?

— Isus confirmă natura și lucrarea Sa, acestei simple femei și ea... o Samariteancă! (Ioan 4,26).

Afirmația aceasta sinceră și deschisă pe care Mintuitorul o făcu acestei femei, acestei Samaritence, nu putea fi făcută Iudeilor plini de ei înșiși. Domnul Hristos era foarte rezervat atunci când vorbea cu ei. Ceea ce fusese ținut secret față de Iudei, și ucenicii fură apoi rugați a păstra secret, a fost descoperit ei.

— Samariteanca și lucrarea credinței — (Ioan 4,28—30).

Isus — Păstorul cel bun.

„Eu sînt Păstorul cel bun. Eu îmi cunosc oile Mele, și ele Mă cunosc pe Mine“.

Viața plină de griji a păstorului înțelegerea sa plină de căldură față de ființele neajutorate ce i-au fost încredințate spre îngrijirea sa, a fost folosită de scriitorii inspirați a ilustra unele dintre cele mai prețioase adevăruri ale Evangheliei. În legăturile Sale cu poporul Său, El este comparat cu un păstor.

— Pilda păstorului cel bun — (Ioan 11,1—3).

Fariseii tocmai daseră afară din staul un suflet, pentru că îndrăznise să dea mărturie despre puterea Domnului Hristos. Ei lepădară un suflet care fusese atras de adevăratul Păstor. Astfel ei s-au dovedit ignoranți în lucrarea încredințată lor și nevrednici de încrederea ce le-a fost acordată ca păstori ai turmei. Acum Domnul Isus le așază înainte contrastul dintre ei și Păstorul cel adevărat, Păstorul cel bun, și arată spre El ca fiind adevăratul păstrător al turmei Domnului.

— Fariseii n-au înțeles pilda Mintuitorului — (Ioan 10,6).

„Isus le-a spus această pildă, dar ei n-au înțeles despre ce le vorbea“.

Ascultătorii Domnului Hristos — Fariseii în special (Ioan 9,40) — și Iudeii în general (Ioan 10, 19) — au înțeles auziile materiale ale parabolilor, dar au fost neînțelegători sau nebinevoitori a înțelege aplicațiile spirituale ale cuvintelor Sale. De aceea, Domnul Isus Hristos, în versetele 7-18, le-a explicat principalele trăsături ale învățaturii Sale.

— Isus — Ușa Staulului. Ioan 10,7—9.

Această femeie reprezintă lucrarea unei credințe practice în Domnul Isus. Fiecare adevărat urmaș al lui Isus, este născut în Împărăția Sa... un slujitor și serv al servilor. Adevărul salvator și sfințitor nu putea fi închis în inima sa. Cel ce bea din apa vieții, devine o fîntină a vieții.

— Ce experiență făcură Samaritenii? — (Ioan 4,39—42).

În cuvintele vorbite Samaritencei la fîntina lui Iacob, Sămînța cea bună fu semănată, și cît de repede aduse ea roade.

Domnul Hristos este ușa staulului lui Dumnezeu. Prin această ușa toți copiii Săi, de la început, au găsit intrare. În Isus, așa cum este arătat în ceremoniile V. Testament, cum este zugrăvit în simboluri, cum este manifestat în descoperirea profeților, cum este dezvăluit în învățăturile date ucenicilor Săi și în minunile săvîșite pentru fiii oamenilor, ei au privit pe „Mielul lui Dumnezeu care ridică păcatele lumii; și prin El ei sînt aduși în staulul harului Său“.

— Isus spune despre lucrarea Sa — (Ioan 10,10).

„Eu am venit ca oile să aibă viață, și s-o aibă din belșug“.

— Isus — Păstorul cel bun — Ioan 10,11—18.

În timp ce ca membru al familiei omenesci El era muritor, ca Dumnezeu El are izvorul vieții pentru oameni. El S-ar fi putut împotrivi atacurilor morții și să refuze de a veni sub stăpînirea ei; dar de bună voie a dat viața Sa, pentru ca să scoată la iveală viața și nemurirea. El a purtat păcatele omenirii, a suferit blestemul lui, a dat viața Sa ca sacrificiu, ca oamenii să nu moară veșnic“.

— Originea puterii mîntuitoare a Domnului Isus Hristos — (Ioan 10,29—30).

„Eu și Tatăl, una sîntem“.

Domnul Isus își mărturisi, afirmă, unitatea Sa cu Tatăl, în voință, scop și obiectivele acțiunilor Sale. Tatăl stătea înapoia sau la baza cuvintelor și faptelor Domnului Isus.

EXEGET

CURIERUL ADVENTIST

Nr. 9-10 - SEPTEMBRIE - OCTOMBRIE 1962

ORGAN AL CULTULUI CREȘTIN ADVENTIST DE ZIUA A ȘAPTEA
DIN REPUBLICA POPULARĂ ROMÂNĂ

Apăre la două luni odată sub conducerea unui comitet

Redacția și Administrația :

București, Str. Ghenadie Petrescu Nr. 116, Raionul T. Vladimirescu
Oficiul poștal 20
Telefon 21.59.50

Redactor : DUMITRU POPA

PARABOLA

SAMARITEANULUI MILOS !

Un învățător al Legii
Lui Isus I-a zis așa :
„Viața veșnică, o, Rabi,
Spune-mi cum o pot afla ?“

Domnul i-a răspuns : „Iubește
Pe-al tău Domn din slăvi senine
Și pe-aproapele iubește-l
Precum te iubești pe tine“.

Zis-a iarăși cărturarul :
„Cine-aproapele meu este ?“
Răspunzind la întrebare
Domnul i-a grăit aceste :

„Cobora un om odată
Din Ierusalim la vale
Și mergînd pe o potecă
I-au ieșit tîlharii-n cale.

L-au bătut cumplit tîlharii,
L-au bătut și l-au prădat, —
Și în drum după aceea
Mort, aproape, l-au lăsat.

Pe-acel drum trecu un preot
Și pe urmă un levit,
Dar pe bietul om niciunul
Să-l ajute n-a voit.

Mai tîrziu trecu pe-acolo
Un milos Samaritean ;
Rana i-o legă acesta,
Pe-un asin l-a dus la han.

Acum spune-Mi, cărturar :
„Cine-atunci s-a dovedit
Că-i aproapele acelu
Călător nenorocit ?“

A răspuns deci cărturarul :
„Cel ce milă-atunci avu !“
Zis-a Domnul : „Cărturare,
Du-te și la fel fă tu !“

Din această pildă veche
Spuneți, oare, ce-nvățăm ?
Pe cei slabi și fără sprijin
Să-i iubim, să-i ajutăm.

ION BĂTRÎNA-VOIVODENI

= CURIERUL ADVENTIST =

REDACȚIA ȘI AD-ȚIA : BUCUREȘTI, RAIONUL T. VLADIM. STR. MITROP. GHEN. PETRESCU 116
APARE SUB CONDUCEREA UNUI COMITET